

Anonyma Cretica, Η Θυσία τοῦ Ἀβραάμ (fort. sub auctore Vincenzo Cornaro).

Η Θυσία τοῦ Ἀβραάμ, ed. W. F. Bakker – A. F. van Gemert, Ηράκλειο 1996.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ Εὐπνα, Ἀβραάμ, ξύπνα, Ἀβραάμ, γείρου κι
ἀπάνω στάσου, (1)

μαντάτο ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς σοῦ φέρνου, κι ἀφουκράσου.
Εὐπνησε, δοῦλε τοῦ Θεοῦ ἴσε κι μπιστεμένε,
καὶ νὰ κοιμᾶσαι ἀμέριμνα ἐδὰ καιρὸς δὲν ἔναι.

Εὐπνα κι γρίκησε, Ἀβραάμ, ἐκεῖνον ὅπου θέλει (5)

Ἀφέντης ὅπου προσκυνοῦ κι τρέμουν οἱ ἀγγέλοι.
Θυσίαν ἄξα κι καλὴ τὴ σήμερον ἡμέρα
θέλει ὁ Θεὸς κι πεθυμᾶ ἐκ τῆ δικῆ σου χέρα.

Δὲ θέλει πλιὸ θυσίεσ ἀρνιῶ εἰδὲ πράματα φθαρμένα,
μὰ μιὰ θυσία πεθυμᾶ σήμερον ἀπὸ σένα. (10)

Ἴσ τόπον ἀρνιῶ, ἴσ τόπο ριφιῶ ὀρίζει ὁ Θεὸς κι θέλει
νὰ θυσιάσεις, Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ τὰ μέλη.

Τὸ τέκνο σου τὸ μοναχό, τὸ κανακάρικό σου,
εἰσὲ θυσία τὸ ζητᾶ σήμερον ὁ Θεὸς σου.

Καὶ ξύπνησέ το γλήγορα, μετὰ σου ἄς συνοδέψει, (15)
κι ἀνέβα σὲ ψηλὸ βουνί, πὸν θέλω σ' ἀρμηνέψει·
ἀνέβα το προθυμερά, κι εἰς τὴν κορφή σὰ φτάσεις,
σφάξε τὸ τέκνο, κάψε το, κι βλέπε μὴ δειλιάσεις.

Σπούδαξε, ξύπνα τὸ παιδί κι ἔπαρ' το μετὰ σένα,
ξετέλειωσε προθυμερὰ τὰ σῶχω μιλημένα. (20)

Μὴν ἀνιμένεις, Ἀβραάμ, πλιὸ δεῦτερο μαντάτο
κι μὴ βαραίνεις, μὴ γρινιᾶς, γιατί ὁ Θεὸς γρικᾶ το.

Σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ γενεῖ τούτη ἡ θυσία τυχαίνει·

τέτοιας λογιῆς εἶναι ὁ ὀρισμὸς κι ἡ ὀρδινιὰ δοσμένη.

Ἦκουσε τὴν παραγγελιὰ τοῦ Ποιητῆ κι Πλάστη, (25)

κι γείρου, κίνησε νὰ πᾶς κι τὴν τρομάραν ἄσ' τη·
τοῦ λογιμοῦ σου ἡ συννεφιὰ κι ἡ σκοτεινάγρα ἄς πάψει,
νὰ ῥθει ἡ μπιστοσύνη σου εἰς τσ' ὀρανοὺς νὰ λάψει.

ΑΒΡΑΑΜ Ὀφου, τρομάρα μὲ κρατεῖ, ζάλη μεγάλην ἔχω,
κοιμούμενος ἢ ξυπνητὸς ἂν εἶμαι δὲν κατέχω. (30)

Ἴντα μαντάτο μοῦ ἔφρες, ἄγγελε, ἀπὸν τὸ θρόνο
κι ὀρίζεις με τ' Ἀφέντη μου νὰ κάμω τὸ δὲ σώνω;

Ὡ Βασιλέα τ' οὐρανοῦ, ἴντα γρικοῦ τ' αὐτιά μου,
ἴντ' ἔναι τοῦτο τ' ὀρισες ἐδὰ στὰ γερατεῖά μου;

Πῶς νὰ τὸ δοῦ τὰ μάτια μου κι ἡ χέρα νὰ τὸ κάμει (35)
κι νὰ συντρεῖξει τὸ κορμί, πὸν τρέμει σὰν καλάμι;

Ὀφου, μὲ ποιὰν ἀποκοτιὰ νὰ μπεῖ στὴν ὄρεξή μου,
μὲ τίνος λιονταριοῦ καρδιὰ νὰ σφάξω τὸ παιδί μου;

Πῶς νὰ τὸ δῶ στὰ πόδια μου σὰ ρίφι νὰ ταράσσει,
σὰ βόιδι νὰ μουγκίζεται, σὰν ψάρι νὰ σφαράσσει; (40)

Κεῖνη ἡ εὐκὴ ὅπου μοῦ ἔδωκες ἐμένα κι τῆ Σάρρα,
μηδὲν τὴν κάμεις νὰ γενεῖ ἀνάγκη κι κατάρα.

Ἡ Σάρρα πλιὸ δὲν ἦτονε νὰ γαστροθεῖ κοπέλι,
γιατὶ ἦτο γρὰ κι ἀνήμπορη κι ἡ φύσις δὲν τὸ θέλει.

Κι ὡς ἔσμιξα στὰ γέρα τση, ὀρισες κι ἐγαστρώθη, (45)

κι μὲ τὸ θεϊκὸ ὀρισμὸ ἡ φύσις ἐκομπώθη·

κι ὀλπίζαμε οἱ ταλαίπωροι, σὰν πέσει τὸ γομάρι,
νὰ μεγαλώσει καὶ νὰ ζεῖ με τοῦ Θεοῦ τὴ χάρη.
Κι ἐδὰ ποιὰ νὰ ἴναι ἡ ἀφορμὴ κι ἡλλαξες τὸ σκοπὸ σου
κι ἐπέρασε τὸ σπλάχνος σου κι ἤφερες τὸ θυμὸ σου; (50)
Κύριε, καὶ λυπήσου με καὶ δὲς τὰ κλάηματά μου
καὶ μὴ μὲ κάμεις ἄπονο κύρη στὰ γερατεῖά μου.
Ἀνεὶ γιὰ κρίμα ἢ χάρη σου ἀντίμεψη γυρεύγει,
τιμώρησε τὸν Ἀβραάμ· τὸ τέκνο τί σοῦ φταίγει;
Πέψε μου, Κύριε, φτωχεῖά, ἀνημποριὰ καὶ χρεῖα (55)
καὶ τὸ παιδί μου γλύτωσε ἀπὸ τούτη τὴ θυσία.
Πολλὰ μαντριὰ μου ἔχρισες, στεκούμενα κι ὀρίζω
κι ἄθρωπο πλοῦσο σὰν ἐμὲ στὸν κόσμον δὲ γνωρίζω.
Ὅλα τὰ πλούτη καὶ καλὰ ἄς εἶναι γιαγερμένα,
μὰ τὴ θυσία ποὺ ζητᾶς μου χάρισε κι ἐμένα. (60)
Ἐπαρ', Θεέ, τὸν Ἀβραάμ μ' ὅ,τι κι ἂν ἀφεντεύει
καὶ ζωντανὸ τὸν Ἰσαὰκ ἄφησ' νὰ σοῦ δουλεύει.
Μὴ μου τὴ σβήσεις τὴ χαρὰ τὴν εἶδε τὸ κορμί μου,
ὄνταν ἐφανερώθηκε στὸν κόσμον τὸ παιδί μου.
Κι ἂν ἔχω φταίσιμον ἐγώ, κρίματα καμωμένα, (65)
μὴν τὰ πλερώσει ὁ Ἰσαὰκ τὰ σφάλματά μου ἐμένα.
Καημένο σπῖτι τοῦ Ἀβραάμ, ποιὸς σοῦ ἔδωκε κατάρρα,
σ' ἴντα σκουντούφλα βρίσκεσαι, ἀνεμικὴ κι ἀντάρρα;
Ἡ μάνα ἢ κακορίζικη κοιμᾶται, δὲν κατέχει
εἰδὲ γρικᾶ ἢ βαριόμοιρη ἴντα τὴν περιτρέχει. (70)
Ἄς τῆ μακρύνω ἀπὸ ἔδω, μὴν πὰ νὰ τὸ γρικῆσει
καὶ πιάσει πέτρα καὶ δαρθεῖ καὶ κακοθανατίσει.
Ἄς πὰ νὰ κάμω προσευκὴ τ' Ἀφέντη ὅπου μ' ὀρίζει,
ὅπου τὰ μέσα τῆς καρδιᾶς καὶ τὰ κουρφὰ γνωρίζει.

Κύριε, ἄπεις μετάθεση δὲν ἔχει τὸ μαντάτο (75)
ποῦ μου ἔφερον ὁ ἄγγελος ἐδῶ στὸν κόσμον κάτω
κι ἀπείτις καὶ τὸ ζήτημα ποῦ μου ἔκαμες, Θεέ μου,
δὲν ἔχει πλιὸ μετανιωμό, μὲ σπλάχνος γρῖκησέ μου;
ἔπαρ' τότε τὸν Ἰσαὰκ καὶ μὴ μου τὸν ἀφήσεις,
μὰ νὰ τοῦ δώσει θάνατον ὁ κύρης μὴ θελήσεις. (80)
Τῆ σάρκα εἶναι ὁ θάνατος, πάντα τότε βαστοῦμε,
καὶ νὰ τότε ξωφεύγομε, ἐτοῦτο δὲ μπορούμε·
μὰ νὰ τὸν σφάξει ἄδικα ὁ πρικομένος κύρης,
μηδὲν τ' ὀρίσεις, Πλάστη μου, ὅπου ἴσαι νοικοκύρης.
Σφαίνω καὶ φταίγω σου πολλά, γνωρίζω τὰ κακὰ μου, (85)
πάλι ἢ ἐλεημοσύνη σου νικᾶ τὰ σφάλματά μου.
Πούρι ἂ δὲν ἔναι μπορετὸ τοῦτο νὰ μεταθέσει,
δῶσ' μου καρδιά κι ἀποκοτιά, κι ἡ ψὴ μου ἄς μπορέσει
γιὰ τέκνον μου τὸν Ἰσαὰκ νὰ μὴν τότε γνωρίζω,
γιατὶ ἔχω σάρκα καὶ πονῶ, κορμὶ καὶ λακταρίζω. (90)
Κι ἐσύ, Θεέ, ποῦ τ' ὀρίσεις, δῶσ' δύναμη κι ἐμένα
νὰ κάμω τ' ἀνημπόρετα σήμερον μπορεμένα,
νὰ τότε δῶ ἄθος νὰ γενεῖ, νὰ μὴν ἀναδακρυνώσω
καὶ τὴ θυσία ποὺ ζητᾶς σωστὴ νὰ σοῦ τὴ δώσω.

ΣΑΡΡΑ Ὡ Ἀβραάμ, ὦ Ἀβραάμ, ἴντὰ ἴναι τὰ δηγᾶσαι; (95)
Νειρεύεσαι γῆ ξυπνητὸς εἶσαι καὶ δὲν κοιμᾶσαι;
Σίμωσε, πέ μου το κι ἐμέ. Τί ἴναι ποῦ σε βαραίνει;
Τίς σοῦ μιλεῖ; Μὲ ποιὸν μιλεῖς; Ποιοῦ ἴναι ἢ λαλιὰ ποῦ
βγαίνει;

ΑΒΡΑΑΜ Γυνή μου, δὲ νειρεύγομαι, τὸ στόμα μου μουρμουρίζει,
τὴν προσευκὴ μου στὸ Θεὸ κάνω πού μᾶς ὀρίζει· (100)
μὲ παρακάλιο προσκυνῶ, ὡσάν κριματισμένος,
τοῦ Πλάστη κάνω δέηση κλιτός, γονατισμένος.
Λοιπὸ μὴ στέκεις ν' ἀγρυπνᾷς, μὰ γύρισε, κοιμήσου,
νύκτά 'ναι κι ἄμε, ἀκούμπισε εἰς τὴν ἀνάπαψή σου.

ΣΑΡΡΑ Δὲν εἶν' καιρὸς τῆ προσευκῆς, δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ λέγεις· (105)

ἢ ἐμιλιά σου μαρτυρᾷ ἀπὸ καρδιᾶς πὼς κλαίγεις.
Τὴ γλώσσα σου γρικῶ ξερὴ, θαμπὸ τ' ἀνάβλεμμά σου,
περιορισμένο σὲ θωρῶ ἀπὸ τ' ἀναρίμματα σου.
Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ κείτομαι ἐδέτσι ξεγνοιασμένη,
μὰ θέλω νὰ 'ρθω νὰ μοῦ πεις τί 'ναι πού σὲ βαραίνει. (110)
Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ ἀνάπαψη, δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ στρῶμα,
φαρμάκι ἔχεις, Ἀβραάμ, πολλὰ πρικὺ στὸ στόμα.

ΑΒΡΑΑΜ Γεῖς πόνος μ' ἔσφαξε δριμύς, μὰ ἐδὰ μὲ σφάζει κι ἄλλος,
καὶ νὰ λογιᾶσω δὲ μπορῶ ποιὸς νὰ 'ναι πλιὰ μέγας.
Τὸν ἕνα δὲν ἐδύνουμου· τοῖ δυὸ πὼς νὰ γρικῆσω; (115)
'Ἰντα λογῆς νὰ τῆ φανεῖ, σὰν τῆ τὸ μολογήσω;
Κύριε, ἐσύ πού τ' ὀρισες, βόηθα τοῦ δουλευτῆ σου,
μετάστρεψε τὸ βάρος σου καὶ πάψε τὴν ὀργή σου.

ΣΑΡΡΑ Ἀβραάμ, δὲν εἶναι πλιὸ καιρὸς νὰ χώνεις τὰ κουρφά σου·

τὰ μάτια σου τὸ μολογοῦ τὸ βάρος τῆ καρδιᾶς σου. (120)
Βαρὺ μαντάτο καὶ πρικὺ θὲς ἔχει γρικημένα·
πέ το λοιπὸν καὶ μὴ δειλιάς, θαρρέψου μού το ἐμένα.
Πέ το καὶ σκιάς παρηγοριὰ ἐγὼ σοῦ θέλω δώσει,
ἂν ἡ βουλή μου παραμπρὸς δὲν ἤμπορεῖ νὰ σώσει.
Κι ἀπάλυνε στὰ λόγια μου κι ἄς τὴ σκληριὰ τὴν τόση, (125)
δῶς θέλημα τῆ γλώσσας σου νὰ μοῦ τὸ φανερώσει.
Ἡ σάρκα μου εἶναι σάρκα σου, ἡ καρδιά μου εἶναι καρδιά σου,
δικά μου εἶναι τὰ πάθη σου, οἱ πόνοι κι ἡ πρικιά σου.

ΑΒΡΑΑΜ Ἐκεῖνον ὅπου μοῦ ζητᾷς καὶ πεθυμᾷς νὰ μάθεις,
μάθεις το θὲς καὶ δεῖς το θὲς, καημένη, σὰν τὸ πάθεις· (130)
μὰ πρὶ γενεῖ, ἀποκοτιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ δὲν ἔχω,
γιατὶ τὴ γνώμη σου γρικῶ, τοῖ πράξες σου κατέχω,
καὶ θὲς νὰ κάμεις ταραχή, σὰ σοῦ τὸ μολογήσω,
κι ὄντα βαλθῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, πάντα γυρίζω ὀπίσω.
Τάξε μου καὶ νὰ μὴ σφαγεῖς καὶ κακοθανατίσεις (135)
καὶ μηδὲ νὰ σκανταλιστεῖς, εἰς ὅ,τι κι ἂ γρικῆσεις·
νὰ κάμεις πέτρα τὴν καρδιά, νὰ μὴ σοῦ δώσει πόνος,
καὶ τότε νὰ σοῦ δηγηθῶ ἐκεῖνο πού σοῦ χώνω.

ΣΑΡΡΑ Μολόγησέ μου το κι ἐμέ, ἂν ἀγαπᾷς τὴ Σάρρα,
πέ μου το καὶ μηδὲ δειλιάς κι ἂς πάψει αὐτὴ ἡ τρομάρα· (140)
καὶ νὰ μὲ δεῖς πολλὰ κλιτῆ, πολλὰ σιγανεμένη,
ἂ μοῦ 'πες πὼς ὁ Ἰσαὰκ σήμερον ἀποθαίνει.

ΑΒΡΑΑΜ Καημένη, κι ἐπροφήτεψες ὡς ἤρθες ἐκ τὸ στρῶμα
κι ἠύρηκες τὸ ἔχω στὴν καρδιά, πρὶ νὰ τὸ πεῖ τὸ στόμα.

ΣΑΡΡΑ Δέ με, Ἀβραάμ, γονατιστὴ πού σου ζητῶ τὴ
χάρη (145)

νὰ μοῦ τὸ πεῖς, καὶ τὴν καρδιά νὰ κάμω σὰ λιθάρι,
ν' ἀφουκραστῶ μ' ἀπομονή κι εἰς ὅ,τι μοῦ μιλήσεις
ποτὲ νὰ μὴν ἀντισταθῶ, μὰ νὰ γενεῖ τ' ὀρίσεις.
Ὅσο πλιὰ λὲς κι εἶναι βαρὺ ἐτοῦτο τὸ μαντάτο,
ἐτόσο πλιὰ τὰ λογικὰ μοῦ βάνεις ἄνω κάτω, (150)
κι ἐτόσο πλιὰ αὐτὴ ἢ καρδιά μὲ ξεκινᾶ καὶ θέλει
νὰ μάθω τί ἔναι τὸ βαρὺ κακὸν ὅπου μᾶς μέλλει.
Μὴ στέκεις, σὲ παρακαλῶ, μὲ χεῖλη σωπασμένα,
μὰ, νὰ χαρεῖς τὸν Ἰσαάκ, μολόγα το κι ἐμένα.

ΑΒΡΑΑΜ Κάτεχε πῶς Ἀφέντης μας καὶ Πλάστης καὶ Θεός
μας (155)

θυσίαν ἐπεθύμησε νὰ κάμω τὸν υἱό μου.
Τὸν Ἰσαάκ μοῦ ζήτηξε, κι ὅρισε δίχως ἄλλο
νὰ τότε σφάξω κι εἰς πυρρὴ φωτιά νὰ τότε βάλω·
καὶ θέλει μὲ τὴ χέρα μου ὅλα νὰ τὰ τελειώσω
κι ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνὶ εὐκαριστιὰ νὰ δώσω. (160)
Λοιπὸ τὴν πρίκα, ὡς φρόνιμη, διῶξε ἀπὸ τὴν καρδιά σου,
διῶξε καὶ πάσα σαρκικὴ λύπη ἀπὸ κοντὰ σου.
Τούτη εἶναι ὀρδινιὰ Θεοῦ, ὅπου τὰ πάντα ὀρίζει,
τοῖ δούλους του τοῖ μπιστικούς τέτοιας λογιῆς γνωρίζει.
Παρηγοροῦ, σὰ γνωστικὴ, τίποτα μὴ βαραίνεις, (165)

μόνο φκαρίστα τὸ Θεὸ εἰς ὅ,τι κι ἂν παθαίνεις.

Αὐτὸς ὀρίζει ἐσὲ κι ἐμὲ καὶ θέλει τὸν υἱό μας·
τὸ θέλημά του νὰ γενεῖ, ἀμ' ὄχι τὸ δικό μας.
Τὸ τέκνο μας δὲν εἶναι ἐμᾶς, μόν' εἶναι πλιὰ δικό του·
τώρα τὸ θέλει· ποιὸς μπορεῖ νὰ βγεῖ ἐκ τὸν ὀρισμό
του; (170)

ΣΑΡΡΑ Ὅφου μαντάτο, ὄφου φωνή, ὄφου καρδιάς
λακτάρα,

ὄφου φωτιά πού μ' ἔκαψε, ὄφου κορμιοῦ τρομάρα!
Ὅφου μαχαίρια καὶ σπαθιὰ πού ἔμπηκαν στὴν καρδιά μου
κι ἐκάμαν ἑκατὸ πληγὲς μέσα τὰ σωθικά μου!
Μὲ ποιὰν ἀπομονή νὰ ζῶ, νὰ μὴν ἐβγεῖ ἡ ψυχὴ μου, (175)
ἀξάφνου μ' ἔτοιο θάνατο νὰ χάσω τὸ παιδί μου;
Κι ἂς ἤθελα γενεῖ κουφή, τυφλὴ σὰ γερατειά μου,
νὰ μὴ θωροῦ τὰ μάτια μου, νὰ μὴ γρικοῦ τ' αὐτιά μου·
μὰ νὰ γρικῶ καὶ νὰ θωρῶ, υἱέ μου, πῶς σὲ χάνω,
χίλιες πληγὲς εἰς τὴν καρδιά τούτη τὴν ὥρα βάνω. (180)
Πῶς νὰ τὸ πλεροφορεθῶ, νὰ μὴν παραλογίσω,
καὶ τὸ μαντάτο τὸ πρικὺ τίνος νὰ τὸ γρικήσω;
Ὡ μεγαλότατε Κριτὴ, καὶ πάψε τὸ θυμό σου,
στὴ σημερινὴν ἀπόφαση ἄλλαξε τὸ σκοπὸ σου.
Τοῦ δικιοσύνης τὸ σπαθὶ βάλε το στὸ φηκάρι (185)
καὶ πιάσ' τσ' ἐλεημοσύνης σου, πού ἔχει μεγάλη χάρη·
καὶ μετὰ κείνο κρίνε τα σήμερο τὰ κακὰ μας
κι ἄφησ' τὸ τέκνο μας νὰ ζεῖ τώρα σὰ γερατειά μας.
Ἡ δῶσ' μου ἐμένα θάνατο, πρὶ ν' ἀποθάνει ἐκεῖνο,
καὶ μὴν τ' ὀρίσει ἢ χάρη σου δίχως του ν' ἀπομείνω. (190)

Ἐχάθηκέ μου ἡ δύναμη, ἐκόπη ἡ καρδιά μου,
ἡ ψή μου συμμαζώνεται κι ἤρθαν τὰ ὕστερά μου.
Βοηθᾶτε μου, καὶ δὲ μπορῶ, γρικῶ κι ἐβγαίνει ἡ ψή μου,
ἐτέλειωσαν τὰ ἔτη μου, ἐδιάβη ἡ ζωή μου.

ΑΝΤΑ Βοηθᾶτε στ' ἀνιπόλπιστο, δοῦλοι, καὶ
μαζωκτεῖτε, (195)
καὶ τὴν κερά μας τὴν καλὴ πῶς ἔ νεκρὴ νὰ δεῖτε.

ΤΑΜΑΡ Δὲ λὲς μὲ δίχως ἀφορμὴ — ἴντὰ ἔχε κι ἐλιγώθη
κι ἐχλώμιανεν ἡ ὄψη τση κι ὡς τοῦ νεκροῦ ἐσώθη;
Πιάστε νὰ τὴ σηκώσομε, νὰ πᾶμεν εἰς τὴν κλίνη!
Δὲν εἶναι τούτη γιὰ ζωὴ, γλήγορα μᾶς ἀφήνει. (200)

ΑΒΡΑΑΜ Ὅιμὲ τὸν κακορίζικο, ὀιμὲ τὸν κακομοίρη,
τὸν πονεμένο γέροντα, τὸν πρικαμένο κύρη.
Ἀπάνω στοῖ καημοὺς καημὸς καὶ εἰς τοῖ πρίκες πρίκα
καὶ πρὸς τὰ πρῶτα βάσανα ἄλλα πάλι μ' εὐρῆκα.
Ὁ Ἰσαὰκ ἀπόφαση ἐδόθη ν' ἀποθάνει (205)
καὶ τώρα πάλι ὁ Ἀβραὰμ καὶ τὴ γυνὴ του χάνει.
Ἐλόγιαζά το κι ἤλεγα, σὰν τῆ τὸ φανερώσω,
χάνω τη κι ἀνημπόρετον εἶναι νὰ τὴ γλυτώσω.
Ἄς εἶχα μάτια σκοτεινά, αὐτιά νὰ μὴ φουκροῦμαι
κι ἄς εἶχα σιδερὴ καρδιά στὸν πόλεμον ὅπου ἔμαι, (210)
νὰ μὴ θωρῶ τὸ γίνεται, νὰ μὴ γρικῶ τὸν πόνο,
τὸν Κύριο νὰ φκαριστῶ, τὸ χρέος νὰ πλερώνω.
Μά ἔχει κι ἡ σάρκα μερτικὸ καὶ τὸ δικὸ τση θέλει,
κι ἄς σκορπιστοῦν ὡσὰν καπνὸς τὰ σκοτεινά μου μέλη.

Τὴ σάρκαν ὅπου μου ἔδωκες, Πλάστη καὶ Ποιητὴ μου, (215)
ἄσ' τῆνε νὰ θαραπαγεῖ εἰς τὴ γανάκτησή μου.
Ἡ ὄρεξη κι ὁ λογισμὸς εἶναι νὰ σοῦ δουλεύει,
τὰ σφάλματα τῆ σάρκας μου καὶ βάρη νὰ γιαιτρεύει.

Μὴ στέκω πλιὸ νὰ καρτερῶ, τὸ χρέος μου ἄς πλερώσω
κι ὅ,τι μου ἔζητηξε ὁ Θεὸς προθυμερὰ ἄς τοῦ δώσω. (220)

Τὸ θέλημά σου νὰ γενεῖ, Κύριε, κι ὁ ὀρισμὸς σου
κι ἀπ' ὅ,τι εἶπες νὰ μὴ βγεῖ ὁ δοῦλος ὁ δικός σου.
Ἡ χάρη σου μου τό ἔπεψε καὶ πάλι μου τὸ παίρνει,
καὶ τὰ κακὰ καὶ τ' ἀγαθὰ ἡ χάρη σου τὰ φέρνει.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ Βλέπε μὴ σφάλεις, Ἀβραάμ, τώρα στὰ
γερατειά σου, (225)
τὸ τέκνο πού ἔδωκε ὁ Θεὸς δὲν εἶναι πλιὸ τσ' ἐξᾶς σου,
ὄχι τὸ τέκνο μοναχά, ἀμὴ καὶ τὸ κορμί σου,
τὸ σπίτι σου, τὸ πρᾶμα σου, τὰ πλούτη κι ἡ γυνὴ σου.
Ἀφέντη ἀποπάνω σου ἔχεις ὅπου σ' ὀρίζει,
ἐκεῖνον ὅπου τὰ κουρφὰ καὶ τοῖ καρδιὲς γνωρίζει. (230)
Λοιπὸ μὴ στέκεις νὰ θωρεῖς, κάμε, κι ἡ ὥρα πάγει,
κρέμασε τὸ σκληρὸ σπαθὶ εἰς τὸ δεξὸ σου πλάγι
καὶ μίλησε τῶ δούλω σου μ' ὅλη τὴν ὄρεξή σου,
ἄψε φωτιά νὰ τὴ βαστᾶς, ξύπνησε τὸ παιδί σου
καί, πρίχου ἡ Σάρρα σηκωθεῖ καὶ δεῖ τὸ μισεμό σου, (235)
σπούδαξε ἐσύ, ὅσο μπορεῖς, πῆγαινε στὴν ὁδὸ σου.

ΑΒΡΑΑΜ Σιμπάν, Σοφέρ, δούλοι πιστοί, ξυπνᾶτε,
σηκωθεῖτε,
δουλειὰ σᾶς θέλω καὶ τσὶ δυό, ἐλάτε, μὴν ἀργεῖτε.
Σπουδάξετε τὰ ζάλα σας, γιατί ὁ Θεὸς μὲ βιάζει
νὰ κάμει ὁ νοῦς κι ἡ ὄρεξη ἐκεῖνα τὰ λογιάζει. (240)

ΣΙΜΠΑΝ Ἀφέντη, ἐπά 'μεστα κι οἱ δυό, μὰ τί 'ναι τὸ
σπουδάζεις
καὶ μὲ φωνὴ λυπητερὴ παρὰ ποτὲ μᾶς κράζεις;
Ἴντα δουλειὰ σὲ ξεκινᾶ, ἴντα 'ναι ἡ βιά ἡ τόση
κι ἐξύπνησες κι ἐντύθηκες δυὸ ὥρες νὰ ξημερώσει;
Ποτὲ ἔτοιαν ὥρα σηκωτὸ δὲ σ' εἶδαμε κι ὡς μοιάζει (245)
μαντάτο τίβοτις κακὸ θεὸ νὰ 'ναι ποὺ σὲ βιάζει.

ΑΒΡΑΑΜ τὴ βιά μου καὶ τὴ σπούδα μου καὶ τὰ 'χω στὴν
καρδιά μου
δὲν εἶν' καιρὸς νὰ τὰ μιλῶ, κρατῶ τα γιὰ δικά μου.
Κάμετε ἐσεῖς μὲ προθυμιά τὰ σᾶσε θέλω ὀρίσει
κι εἰς ὅ,τι ἡ γλώσσα μου σᾶς πεῖ κι εἰς ὅ,τι σᾶς
μιλήσει. (250)
Πιάσ' ξύλα, δεματιάσετε ὀγιά φανὸ μεγάλο,
τὸ κτῆμα μας φορτώσετε, νὰ πᾶμε 'ς τόπον ἄλλο.
Θυσίαν ἐβουλήθηκα νὰ κάμω τοῦ Θεοῦ μου
καὶ θέλω μὲ τοῦ λόγου μου τὴ συντροφιά τοῦ γιοῦ μου.
Σπουδάξετε προθυμερά, νὰ τὴ σακούλα, πιάσ' τη, (255)
νὰ πὰ νὰ θυσιάσομε τοῦ Ποιητῆ καὶ Πλάστη.

ΣΟΦΕΡ Ἀφέντη, ὀρίζεις τίποτις ἀπὸ τὰ πρόβατά σου

νὰ κάμεις τὴ θυσία σου, σὰν εἶν' τὸ μάθημά σου;
Νὰ προκινήσομεν ἐμεῖς, νὰ πᾶμε στὸ κουράδι
καὶ νὰ σοῦ φέρομε κριό, ἀρνὶ καὶ ρίφι ὀμάδι; (260)

ΑΒΡΑΑΜ Δούλοι πιστοί μου, σήμερο σ' ἐτούτη τὴ θυσία
εἰδὲ κριὸς εἰδὲ ἀρνὶ εἰδὲ ρίφι κάνει χρεία.
Καὶ κάμετε νὰ πηαίνομε, κι ἐγὼ τὴν ἔγνοιαν ἔχω,
τ' ἀρνὶ ποὺ θεὸ νὰ σφάξομε ποῦ κείτεται κατέχω.

Ἄς πὰ νὰ πιάσω τὸ σπαθί, τὸ κοφτερὸ μαχαίρι, (265)
νὰ κάμω λιονταριοῦ καρδιά καὶ σιδερὸ τὸ χέρι·
ἄς πάρω πυροβολικά, νὰ πορπατῶ, νὰ πηαίνω,
θωρῶ κι ἡ ὥρα παρωρεῖ, μὴ στέκω ν' ἀνιμένω·
ἄς πηαίνω, πρίχου σηκωθεῖ ἡ λιγωμένη Σάρα
καὶ κάμει πάλι ταραχὴ καὶ σκότιση κι ἀντάρα. (270)

Ἐτούτη ἡ χέρα σήμερον ἔχει νὰ θανατώσει
κεῖνο τὸ τέκνο ποῦ 'βλεπα ἥλιος νὰ μὴν τοῦ δώσει,
καὶ θεὸ νὰ κόψει τὸ σπαθί, ποῦ ἀκονισμένον ἔχω,
ἓνα λαιμὸν ὀποῦ ἀκριβὸ πλιὰ παρὰ μέναν ἔχω.
Τοῦτα τὰ πυροβολικά, ὀποῦ κρατῶ δεξά μου, (275)
θεὸ νὰ μοῦ κάμουσι φωτιά, νὰ κάψου τὴν καρδιά μου.
Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ καρτερῶ, ἡ ὥρα μὲ σπουδάζει,
τὸ θέλημα τ' Ἀφέντη μου κι ἡ ὀρδινιά μὲ βιάζει.
Ἄς πὰ νὰ βρῶ τὸ τέκνο μου, γλήγορα νὰ τὸ ντύσω,
νὰ τὸ ξυπνήσω νὰ 'ρχεται, νὰ μ' ἀκλουθᾶ ἀποπίσω, (280)
νὰ πηαίνομε σπουδακτικοὶ σήμερο στὴν ὁδὸ μας
νὰ κάμω ὅ,τι ἐμίλησεν ἄγγελος κι ὁ Θεὸς μας.

Δίχως ἀντάρα καὶ φωνές τούτη ἡ δουλειὰ ἄς γένει,
ἐδὰ πού ἡ Σάρρα κείτεται ἀκόμη λιγωμένη.

ΑΝΤΑ Ταμάρ, θωρῶ τη τὴν κερά κι εἶναι ξεζαλισμένη, (285)
ἤνοιξε καὶ τὰ μάτια τση, ὅπου 'το λιγωμένη.
Τρέξε νὰ πᾶς σ' ἀφέντη μας, πὲ τὸ καλὸ μαντάτο
πὼς ἐνεστάθη ἡ κερά ἀπὸ τὸν Ἄδη κάτω.

TAMAP Ἀφέντη, μὴν πρικαίνεσαι, ἡ καρδιά σου μὴ
βαραίνει,
κι ἐξεζαλίστη ἡ κερά, ὅπου 'το λιγωμένη, (290)
καὶ πάσκει ν' ἀνεσηκωθεῖ, νὰ 'ρθη νὰ σ' εὔρει θέλει,
ἀμὲ θωρῶ καὶ λουκτουκιᾶ καὶ κλαίγει ὡσάν κοπέλι.
Ρωτοῦμε τη νὰ μᾶσε πεῖ ἴντ' ἄχει καὶ θρηναῖται,
κι ἐκείνη δὲ μᾶσε μιλεῖ, μόνο πὸν ἀφουκρᾶται.
Στρέφεται ἐπά, στρέφεται ἐκεῖ, ὡσάν περιορισμένη, (295)
καὶ φαίνεται σου κι ἐγνοϊανὸ μαντάτον ἀνιμένει.
Κάμε, ἀφέντη, μὴν ἀργεῖς νὰ 'ρθεις νὰ τῆ μιλήσεις
κι ἔλα νὰ τήνε σπλαχνιστεῖς, νὰ τὴν παρηγορήσεις.

ΑΒΡΑΑΜ Θαρρεῖ ἡ δουλεύτρα κι ἤφερε μαντάτο πὸν μ'
ἀρέσει·
ἡ Σάρρα ἐξεζαλίστηκε νὰ 'ρθει νὰ μὲ μπερδέσει, (300)
νὰ φανερώσει τοῦ παιδιοῦ τὸ φοβερὸ μυστήριον,
νὰ ξεχουρδίσει τὴ δουλειά, νὰ δώσει πλιὰ κριτήριο.
Μαγάρι ἄς εἶχε κείτεσαι ἀκόμη λιγωμένη,
κι ἄθρωπος μὲ τὸ λίγωμα ποτὲ δὲν ἀποθαίνει·
νὰ 'θελα πάρει τὸ παιδί καί, σὰν εἶχα μακρύνει, (305)

ἄς ἤθελε ξεζαλιστεῖ κι αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκείνη.

TAMAP Κερά μου, καλοκάρδισε, κερά μου, ξεζαλίσου,
ζύγωξε τὸ ἀναστεναγμούς κι ἄλλαξε τὴ βουλή σου,
συνήφερε τὰ λογικά, μὴ λουκτουκιᾶς, μὴν κλαίγεις,
τὰ λόγια τὰ λυπητερά διῶξε τα, μὴν τὰ λέγεις. (310)

ΣΑΡΡΑ Ἀφῆτε με, ὅπου νὰ 'μουνε σήμερο ἀποθαμένη!
Ὡ Ἀβραάμ, ὦ Ἰσαάκ, ποῦ νὰ 'στε μακρεμένοι;
Εἰς ποιὰν ὁδὸ νὰ πορπατεῖ τὸ κανακάρικόν μου
καὶ τίς μοῦ τὸ 'ξενίτεψε τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶ μου;

TAMAP Κερά μου, μὴν κακοκαρδεῖς, ἐπά 'ναι τὸ παιδί
σου, (315)
στὸ σπίτι εἶναι κι ἀφέντης μας, δὲν εἶσαι μοναχὴ σου.
Στὸ στρῶμα εἶναι τὸ παιδί, κοιμᾶται ξεγνοιασμένο,
κι ἀφέντης μας στὸν κόκαλον ἔχει σπαθὶ ζωσμένο
καὶ μὲ τσι δούλους του μιλεῖ καὶ τσι δουλειές τως σάζει·
μὰ 'χει σὰν κάποιον λογιισμό, ὅπου τότε πειράζει. (320)

ΑΒΡΑΑΜ Πόνος παιδιοῦ, πόνος γυνῆς μὲ πολεμοῦν ὀμάδι,
τῆ Σάρρας θλίψη, δάκρυα μὲ βάνουν εἰς τὸν Ἄδη.
Ἄς πάγω μέσα νὰ τὴ βρῶ, νὰ τὴν παρηγορήσω,
νὰ σιγανέψει τσι φωνές, κι ὥρ' ἄναι νὰ κινήσω.

ΣΑΡΡΑ Δὲν ἔχω πλιό μου νάκαρα, ἡ δύναμή μου
ἐχάθη. (325)
ἐτοῦτα φέρουν οἱ καημοί, τῶ σωθικῶ τὰ πάθη.

Δὲν ἔχω πόδια νὰ σταθῶ, ζαλίζομαι νὰ πέσω,
δὲν ἔχω νοῦ νὰ δέομαι καὶ νὰ παρακαλέσω.

ΑΒΡΑΑΜ Ἦγαπημένη μου γυνή, μὴν κάνεις σὰν κοπέλι·
τοῦτο ποῦ θεὸς νὰ πάθομε Ἀφέντης μας τὸ θέλει. (330)
Σίμωσε, κάτσε μετὰ μέ, μὴν κλαίγεις, μὴ θρηνᾶσαι,
μὲ κλάηματα καὶ μὲ δαρμούς, καημένη, δὲ φελαῖσαι.
Τὸ τέκνον ὅπου ἐκάμαμε δὲν εἶν' δική μας χάρη·
ὁ Πλάστης μᾶς τὸ 'χάρισε, τώρα θεὸς νὰ τὸ πάρει.
Τί θέλεις, ὦ βαριόμοιρη, νὰ κλαίγεις, νὰ θρηνᾶσαι, (335)
καὶ τυραννᾶς με, τὸ φτωχό, κι ἐσὺ μηδὲ φελαῖσαι;
Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ κλάηματα, Σάρρα μου, θυγατέρα,
εἶναι καιρὸς παρηγοριᾶς, ἀπομονῆς ἡμέρα.

ΣΑΡΡΑ Ἴντα μυστήριο φρικτό, ἴντα καημὸς καὶ πάθος,
ὄντα μοῦ ποῦσι, τέκνο μου, τὸ πῶς ἐγένης ἄθος! (340)
Ἵφου, μὲ ποιὰν ἀποκοτιὰ νὰ δυναστεῖς νὰ σφάξεις
τέτοιο κορμί ἀκριμάτιστο καὶ νὰ μηδὲν τρομάξεις;
Θέλεις το νὰ σκοτεινιαστοῦ τὰ μάτια σου, τὸ φῶς σου,
καὶ νὰ νεκρώσει τὸ παιδί, νὰ ξεψυχήσει ὀμπρός σου;
Μὲ ποιᾶς καρδιᾶς ἀπομονὴ ν' ἀκούσεις τὴ φωνή του, (345)

ὄντα ταράξει ὡσὰν ἀρνὶ ὀμπρός σου τὸ κορμί του;
Ἵφου, παιδί τσ' ἀπακοῆς, ποῦ μέλλεις νὰ στρατέψεις,
'ς ποιὸν τόπο σ' ἐκαλέσασιν νὰ πᾶς νὰ ταξιδέψεις;
Κι ὡς πότε νὰ σὲ καρτερεῖ ὁ κύρης κι ἡ μητέρα,

ποιὰν ἐβδομάδα, ποιὸν καιρὸ, ποιὸ μήνα, ποιὰν
ἡμέρα; (350)

Ἵφου, τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ πῶς νὰ μὴν τρομάσσω,
ὄνταν εἰς ἀλλοῦν παιδί ἀκούσω τ' ὄνομά σου;
Τέκνο μου, πῶς νὰ δυναστῶ τὴν ἀποχώρισή σου,
πῶς νὰ γρικήσω ἀλλοῦ φωνή κι ὄχι τὴν ἐδική σου;
Τέκνο μου, καὶ γιατί 'θελες νὰ λείψεις ἀπὸ μένα; (355)
Ἐγένης τόσα φρόνιμο παρὰ παιδί κιανένα!
Τάσσω σου, ὑγιέ μου, τὸν καιρὸ ποῦ θέλω ἀκόμη ζήσει,
νὰ μὴν ἀφήσω κοπελιοῦ γλώσσα νὰ μοῦ μιλήσει
καὶ νὰ θωροῦ τὰ μάτια μου πάντα στοῦ γῆς τὸν πάτο
καὶ νὰ θυμοῦμαι πάντοτε τὸ σημερὸν μαντάτο. (360)

ΑΒΡΑΑΜ Σάρρα, μὴ δίδεις πλιὰ καημὸ καὶ πάθος τῆς
καρδιᾶς μου
καὶ κάμεις με ἀνυπόληφτο δοῦλο στὰ γερατεῖά μου.
Μὴ μοῦ δειλιᾶς τὴν ὄρεξη, νὰ μὴ γιαγείρω ὀπίσω,
πιάσω μαχαίρι καὶ σφαγῶ καὶ κακοθανάτισω.
Τὸ λογισμὸ συνήφερε, τὰ σφάλματά σου φτιάσε, (365)
καὶ δὲν ἀρέσου τοῦ Θεοῦ ἐτοῦτα τὰ δηγᾶσαι.
Καὶ τίνος ἀντιστένεσαι, κλαίγεις καὶ δὲν ἀρνεύγεις
καὶ τοῦ Θεοῦ τοὺς ὀρισμοὺς κάθεσαι καὶ γυρεύγεις;
Τὸ τέκνο μας, ἡ σάρκα μας, ἐμεῖς καὶ τὰ καλά μας,
ὄλα 'ν' τοῦ Πλάστη, πελελή, δὲν εἶναι ἐμᾶς δικά μας. (370)
Πούρι νὰ πέψει ἡ χάρη του, σὰν πάει στοῦ πρόσωπό του
τούτη ἡ θυσία ποῦ μελετῶ, νὰ πάψει τὸ θυμὸ του.
Δὲ θέλω πλιὸ νὰ καρτερῶ, δὲ θέλω ν' ἀνιμένω,
πὰ νὰ ξυπνήσω τὸ παιδί, νὰ σηκωθεῖ, νὰ πηγαίνω.

ΣΑΡΡΑ Ἐννιά μῆνες σ' ἐβάσταξα, τέκνο μου,
κανακάρη, (375)

Ἔς τοῦτο τὸ κακορίζικο καὶ σκοτεινὸ κουφάρι.
Τρεῖς χρόνους, γιέ μου, σοῦ ἴδιδα τὸ γάλα τῷ βυζῶ μου,
κι ἐσύ ἴσυνε τὰ μάτια μου κι ἐσύ ἴσυνε τὸ φῶς μου.
Ἐθῶρου κι ἐμεγάλωνες ὡσὰ δεντροῦ κλωνάρι
κι ἐπλήθαινες στὲς ἀρετέες, στὴ γνώση καὶ στὴ χάρη. (380)

Καὶ τώρα, πέ μου, ποιά χαρὰ βούλεσαι νὰ μοῦ δώσεις;
Ὡσὰ βροντή, σὰν ἀστραπή θὲ νὰ χαθεῖς, νὰ λιώσεις.
Κι ἐγὼ πῶς εἶναι μπορετὸ δίχως σου πλιὸ νὰ ζήσω;
Ποιὸ θάρρος ἔχω, ποιά δροσὰ στὰ γέρα μου τὰ ὀπίσω;
Πόση χαρὰ τ' ἀντρόγυνον ἐπήραμεν ἀντάμι, (385)
ὄντα μᾶς εἶπεν ὁ Θεὸς τὸ πῶς σὲ θέλω κάμει!

Καημένο σπίτι τοῦ Ἀβραάμ, πόσες χαρὲς ἐξώθης,
παιδάκι μου, ὄντα σ' ἔκαμα στὴ γῆ κι ἐφανερώθης!
Πῶς ἐγυρίσαν οἱ χαρὲς σὲ θλίψη ἔς μιὰν ἡμέρα,
πῶς ἐσκορπίσα σὰν καπνός, σὰ νέφη στὸν ἀέρα! (390)

ΑΒΡΑΑΜ Μὴν τὰ λογιάζομεν αὐτά, μέλλει του ν'
ἀποθάνει,
μηδ' ὄφελος μηδὲ καλὸ τὸ κλάημα σου τοῦ κάνει.
Μόνο βαραίνεις τὸ Θεὸ καὶ χάρη δὲ μᾶς ἔχει
εἰς τὴ θυσία τὴν κάνομε, γιατί ὅλα τὰ κατέχει.
Ζύγωξε τ' ἀναστεναγμούς, ζύγωξε καὶ τὴν πρίκα (395)
καὶ τὸ Θεὸ φκαρίστησε εἰς ὅ,τι μᾶς εὐρήκα.

ΣΑΡΡΑ Ἄγομε, νοικοκύρη μου, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸ θέλει·

ἄμε καὶ νὰ ἴναι ἡ στράτα σας γάλα, δροσὲς καὶ μέλι·
ἄμε πού νὰ σ' ἀφουκρασθεῖ ὁ Θεός, νὰ σ' ἀπακούσει,
γλυκιὰ φωνὴ εἰς τὸ βουνὶ σήμερο νὰ σοῦ ποῦσι· (400)
κι ἄς τάξω, δὲν τὸ ἔγνησα εἰδέ ἴδα το ποτέ μου,
μὰ ἓνα κερὶν ἀφτούμενον ἐκράτου κι ἤσβησέ μου.

ΑΒΡΑΑΜ Κάμε καὶ μὴν πρिकाίνεσαι, σπούδαξε νὰ τὸ
ντύσεις

καὶ φίλησε τὰ χεῖλη του νὰ τ' ἀποχαιρετήσεις·
ὀρδίνιασέ το γλήγορα, ντύσε το νὰ κινήσει, (405)
κι ἐκεῖνος ὅπου τ' ὄρισε νὰ σὲ παρηγορήσει.

ΣΑΡΡΑ Ἐπά ἴναι τὸ φῶς ὅπου ἴβλεπα, ἐπά ἡ γλυκιὰ μου
ζήση,

τὰ μάτια τὰ δὲν ὄρισεν ὁ Πλάστης νὰ μ' ἀφήσει·
ἐπά ἴναι τ' ἀφτούμενο κερὶ πού μελετᾶς νὰ σβήσεις
καὶ τὸ κορμὶν ὅπου ζητᾶς νὰ κακοθανατίσεις· (410)
ὡσὰν ἀρνάκι κείτεται κι ὡσὰν πουλὶ κοιμᾶται
κι εἰς τοῦ κυροῦ τὴν ἀπονιὰ πολλὰ παραπονᾶται.

Θωρεῖς το, νοικοκύρη μου, τὸ τέκνο τὸ καημένο
τὸ πῶς ἐδὰ παρὰ ποτέ εἶναι ἀποχλωμιασμένο;
Ἰδὲ τὴν ταπεινότητα πῶχει τὸ πρόσωπό του, (415)
καὶ φαίνεται σου καὶ γρικᾶ καὶ βλέπει τὸ σφραμὸ του.
Παιδάκι μου, καὶ νὰ θωρεῖς ὄνειρο πρिकाμένο,
γιὰ κείνο κείτεσαι κλιτὸ καὶ παραπονεμένο;
Ὀλόχαρον ὀψὲς ἀργὰς σ' ἔθεκα, καλογιέ μου,
καὶ μὲ χαϊράμενη καρδιὰν ἡμου παρὰ ποτέ μου· (420)
ἤστεκα κι ἐκαμάρωνα τοῦ ὕπνου σου τὴ ζάλη

κι ἐρέγουμου νὰ σὲ θωρῶ κι εἶχα χαρὰ μεγάλη.
Ἐποκοιμούσου, τέκνο μου, παίζοντας μετὰ μένα,
ἔς πολλή χαρὰν εὐρίσκουμου παρὰ ἄθρωπο κιανένα.
Καὶ τώρα ποιά ἔναι ἡ ἀφορμὴ καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσεις (425)
ὀλότυφλη καὶ σκοτεινὴ, τοῦ πόνου καὶ τῆς κρίσης;

ΑΒΡΑΑΜ Μὴ θέλεις μὲ τὸ κλάημα σου νὰ τοῦ
ξεφανερῶσεις
τέτοιο μυστήριον φοβερὸ καὶ νὰ τὸ θανατώσεις·
μὰ σιγανὰ τὸ ξύπνησε, τὸ κλάημα σκόλασέ το,
μὲ τὰ κανάκια ντύσε το κι ἀποχαιρέτησέ το. (430)

ΣΑΡΡΑ Ποιὸ πρόσωπο καὶ ποιά καρδιὰ νὰ δυναστεῖ νὰ
χώσει
τέτοιο μυστήριον φρικτό, νὰ μὴν τὸ φανερώσει;

Ξύπνησε, κανακάρικο κι ἀκριβαναθρεμμένο,
νὰ πᾶς εἰς τὴν ξεφάντωση ποὺ σ' ἔχου καλεσμένο.
Ντύσου, νὰ βάλεις σκολινὰ, ροῦχα τοῦ μισεμοῦ σου, (435)
καὶ ν' ἀκλουθᾶς τοῦ Χάρου σου, ἀμ' ὄχι τοῦ κυροῦ σου.
Τέκνο τοῦ θελημάτου μου, ποὺ νὰ ἔχεις τὴν εὐκὴ μου,
ὁ θάνατός σου φέρνει μου εἰς τέλος τὴ ζωὴ μου.
Ἡ εὐκὴ τ' εὐκῆς μου, καλογιέ, εἰς τὰ στρατέματά σου
καὶ νὰ ἔναι ὀμπρὸς κι ὀπίσω σου κι εἰς τὰ ποδόζαλά
σου. (440)

ΑΒΡΑΑΜ Σώπα, μὴν κλαίγεις, μὴ γρινιάς, Σάρρα,
παρακαλῶ σε,

κι ἄγομε, μίσηψε ἀπὸ ἄδῶ καὶ τόπο μᾶσε δῶσε.
Μὴν τὸ ξυπνήσεις τὸ παιδί μὲ τὰ πρικιά σου λόγια,
μὰ κάμε σιδερὴ καρδιὰ κι ἄφησ' τὰ μοιρολόγια.

ΣΑΡΡΑ Σωπαίνω, κι ἄφησ' με, Ἀβραάμ, κι ἐγὼ νὰ τὸ
ξυπνήσω, (445)

νὰ τὸ στολίσω τὸ φτωχὸ καὶ νὰ τ' ὁμορφοντύσω.
Κάλεσμα τῶχου σήμερον καὶ γάμο εἰς τὸν Ἄδη,
κι ἄφησ' νὰ καταρδινιαστεῖ, νὰ μὴν τοῦ βροῦ ψεγάδι.

ΑΒΡΑΑΜ Φέρε μου ἔμὲ τὰ ροῦχα του, ἐπὰ δὲ θέλω νὰ ἔσαι
μηδὲ τὰ λέγει τὸ παιδί νὰ στέκεις ν' ἀφουκρᾶσαι, (450)

γιατὶ δὲν εἶναι βολετό, Σάρρα, νὰ τὸ βαστάξεις,
ὥσάν τὸ δεῖς νὰ σηκωθεῖ, νὰ μὴν ἀναστενάξεις·
νὰ τρέχουσι τὰ δάκρυα σου χάμαι στῆ γῆς τὸν πάτο,
καὶ τὸ παιδί ἔναι φρόνιμον καὶ παρευθὺς γρικᾶ το.
Μάθημα ἔχει τὸ φτωχό, κι ὡς σηκωθεῖ, τὸ κάνει, (455)
νὰ κρέμεται στὸ στήθος σου, νὰ σὲ περιλαμπάνει·
κι ἀνὲ ξυπνήσει, νὰ σὲ δεῖ, κρεμᾶται στὸ λαιμό σου
καὶ φανερώνεις του ζιμιὸ καὶ λές του τὸν καημό σου.
Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, καὶ δῶσ' μου ἐπὰ τὰ ροῦχα,
ἐδῶ ἦτανε τὰ σκολινὰ καὶ τὰ ἴμορφα ποὺ τοῦ ἔχα. (460)

ΣΑΡΡΑ Τοῦτά ἔναι, ἐκεῖνα τὰ ἴβανε πιδέξα πάσα σκόλη,
ὅπου τὸ ἴμυριόρεγουντα κι ἐκαμαρῶναν τὸ ὄλοι·
τοῦτα ἔχουσι νὰ ματωθοῦ τὴ σήμερον ἡμέρα
καὶ τὸ παιδί θεὸ νὰ σφαγεῖ μὲ τοῦ κυροῦ τὴ χέρα.

ΑΒΡΑΑΜ Ὡ Σάρρα, καὶ λυπήσου με κι αὐτὰ τὰ λόγια
πάψε, (465)

χῶσε τὰ δάκρυα σου γιὰ ἴδ᾽α κι ὡσὰ μισέψω, κλάψε.
Μὰ στοῦ Θεοῦ τὸ ζήτημα νὰ κλαίγεις, τί κερδαίνεις;
Μόνο τὴν ψῆ ταλαιπωρᾶς καὶ τὸ κορμὶ βαραίνεις.
Πήγαινε, λέγω, κι ὁ καιρὸς μὲ βιάζει νὰ κινήσω,
νὰ τὸ ξυπνήσω σιγανὰ κι ἀγάλια νὰ τὸ ντύσω. (470)

ΣΑΡΡΑ Πάγω ἴς τόπον ἀπόκρυφο· νὰ σηκωθεῖ ἐκ τοῦ
στρωμα,
μιὰν ὥρα θεὸ νὰ τὸ κρατῶ, νὰ τὸ φιλῶ στὸ στόμα.

ΑΒΡΑΑΜ Πήγαινε, Σάρρα, κι ὁ Θεὸς πάλι τὴν ἔγνοϊαν ἔχει·
ἂν τ' ἀναστήσει ἀπὸ νεκρὸ, καημένη, ποιὸς κατέχει;
Καὶ ζωντανὸ ἀπὸ τὴ φωτιά, ἂ θέλει, μᾶς τὸ βγάνει. (475)
ἀγγέλοι τοῦ δουλεύουσι κι ὅ,τι ὀρίζει κάνει.

ΣΑΡΡΑ Ἀλίμονο, ἀλίμονο, ἴντ᾽ ἴναι ἡ βιά ἡ τόση;
Παρηγοριὰ τῶν πελελῶ δίδουν ὀπόχου γνώση.

ΑΒΡΑΑΜ Ὡ Ἰσαάκ, ὦ Ἰσαάκ, ξύπνησε, τὸ παιδί μου,
ξύπνησε, γείρου νὰ ντυθεῖς, πού νὰ ἴχεις τὴν εὐκή
μου. (480)

ΙΣΑΑΚ Τίς εἶναι ἐπά; Τίς μοῦ μιλεῖ; Τίς μὲ κουνεῖ; Ἄς μ' ἀφήσει.
Νυστάζω καὶ ζαλιζομαι, κι ἤρθε νὰ μὲ ξυπνήσει!

ΑΒΡΑΑΜ Εὐπνήσε, κανακάρη μου, κι ἐγὼ ἴμαι πού σε κρᾶζω·

δουλειὰ σε θέλω βιαστική, γιὰ κείνο σε σπουδάζω.

ΙΣΑΑΚ Μὴ μὲ ξυπνήσεις κι ἄσι με, κι ὕπνο γλυκὺ
κοιμοῦμαι. (485)

νύκτ᾽ ἴν πολλή κι ἄς θέσομε, καλέ, ἴν ἀναπαγοῦμε.
Μὴ μὲ ξυπνᾶς, νὰ μὲ χαρεῖς, νὰ ζήσεις, ἀφεντάκη,
μὴ μὲ πειράζεις, ἄφησ' με νὰ κοιμηθῶ δαμάκι.

ΑΒΡΑΑΜ Θωρῶ κι ἐδᾶ παρὰ ποτὲ ὁ ὕπνος τὸ ζαλίζει.
Κοντὸ γρικᾶ τὸ τέλος του; Γιαῦτος παραμανίζει; (490)
Εὐπνήσε, τὸ παιδάκι μου, νὰ πᾶμε εἰς περιβόλι,
νὰ πᾶ νὰ ξεφαντώσομε σήμερο πού ἴναι σκόλη.

ΙΣΑΑΚ Ὅφου, ἀφεντάκη μου γλυκὺ, κι ἄς μὲ ἴθελος
ἀφήσει,
καὶ μὲ τὴν ὥρα τοῦ σκολειοῦ ἐγὼ ἴθელ᾽α ξυπνήσει.

ΑΒΡΑΑΜ Σάρρα, ἄμε, κάμε προσευκή, δέηση στὸ Θεὸ
μας (495)
καὶ κάμε πέτρα τὴν καρδιά ἐδᾶ στὸ μισεμό μας·
κι ἀνιμένε μας νὰ ἴρθομε, κι ἂν τύχει νὰ γυρίσω
ἀμάδι μὲ τὸν Ἰσαάκ, νὰ σε παρηγορήσω.

ΣΑΡΡΑ Μὲ τῆ καρδιᾶς τ' ἀπόκτυπο θέλω σᾶς ἀνιμένε,
μ' ὅ,τι ἐγδοχή στὰ σίδερα ἔχουν οἱ φλακιασμένοι, (500)
ὀπού ἀνιμένου τῆ φλακῆς τὴν πόρτα νὰ κτυπήσει,

νὰ ἔμπει μέσα ὁ δήμιος νὰ τοῖ πισταγκωνίσει,
νὰ τῶσε δώσει θάνατο ἄγριο, ματωμένο·
μὲ τέτοιους ἀντεροσπασμούς σήμερον ἀνιμένω·
μὲ τέτοιον ἀποκτυπημό, ὄντα μοῦ κατακρούσι, (505)
θέλω ἀνιμένει τὸ πρικὺ μαντάτο νὰ μοῦ ποῦσι.

ΑΒΡΑΑΜ Ἦλα νὰ πᾶμε, τέκνο μου, μὴ στέκομε, νὰ ζήσεις,
νὰ ξεφαντώσεις σήμερο καὶ νὰ καλοκαρδίσεις.

ΙΣΑΑΚ Ὁ λογισμὸς μου δὲ μπορεῖ κι ὁ νοῦς νὰ τὸ γρικήσει
γιὰ ποιά ἀφορμὴ ἢ μάνα μου δὲν ἦρθε νὰ μὲ ντύσει. (510)
Ἐσὺ ποτὲ δὲ μ' ἔντυσες, βαριέσαι τὰ κοπέλια,
ἀμ' ἔντυνέ με ἢ μάνα μου μὲ χάχαρα καὶ γέλια.
Καὶ τώρα ποιά ἔναι ἢ ἀφορμὴ κι ἢ μάνα μου μ' ἔφηκε
κι εἶδα την μὲ βαρὰ καρδιά στὴν κάμερα κι ἐμπήκε;

ΑΒΡΑΑΜ Μέσα ὀρδινιάζει φαγητό, ποῦ θὲ νὰ μᾶσε
δώσει (515)
νὰ πάρομε στὴ στράτα μας: ψωμί, κρασί καὶ βρώση.

ΙΣΑΑΚ Καὶ πέ μου το, πατέρα μου, ποῦ μελετᾶς νὰ πᾶμε,
στὸ σπίτι δὲ γυρίζομεν ἀπονωρίς νὰ φᾶμε;

ΑΒΡΑΑΜ Θυσία θὲ νὰ κάμομε κι ἔναι μακρὰ δαμάκι,
εἰς ἕναν τόπον ὁμορφο, εἰσὲ ψηλὸ βουνάκι. (520)
γιὰ κεῖνο εἶναι ἢ μάνα σου σὰν κακοκαρδισμένη,
γιατὶ εἶπα τση ξωμένομε καὶ μὴ μᾶς ἀνιμένει.

ΙΣΑΑΚ Πήγαινε ὀμπρός, πατέρα μου, κι ἐγὼ ἀκλουθῶ
ἀποπίσω,
μὰ θὲ νὰ δῶ τὴ μάνα μου, πρὶ παρὰ νὰ κινήσω.

ΣΑΡΡΑ Παιδί μου, κανακάρη μου, θάρρος κι ἀπαντοχὴ
μου, (525)

παρηγοριὰ καὶ ζήση μου, ἄγομε στὴν εὐκὴ μου.

ΙΣΑΑΚ Μάνα, τὰ τόσα σου φιλιὰ σ' ἔγνοια πολλὴ μὲ
βάνου,
τὰ μάτια σου ποῦ τρέχουσι καὶ δυὸ ποτάμια κάνου.
Ποιά πρίκα σ' εὔρε ἀδυνατὴ καὶ κλαῖς καὶ δὲν ἀρνεύγεις
κι ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή ὅλο μὲ πασπατεύγεις; (530)

ΣΑΡΡΑ Δὲν ἔχω, γιέ μου, τίβοτις, μὴ γνοιάζεσαι, νὰ ζήσεις,
καλόκαρδος εἰς τὸ βουνὶν ἄμε νὰ προσκυνήσεις.

ΙΣΑΑΚ Μάνα μου, στὴν ξεφάντωση πὰ νὰ σοῦ φέρω μῆλα
καὶ κλωναράκια τῶ δεντρῶ μὲ μυρισμένα φύλλα·
ἂ λάχει κι ἄλλο τίβοτις ὁμορφο, σοῦ τὸ φέρνω, (535)
κι ἂ μὲ γυρέψει ὁ δάσκαλος, πέ του ταχιά γιαγέρνω.

ΣΑΡΡΑ Τοῦτα τ' ἀπίδια μοῦ ἔχασιν ἀποῦ τὰ ψὲς φερόμενα
καὶ ξαργιτοῦ τὰ φύλαγα, παιδάκι μου, γιὰ σένα ...
καὶ βάλε τα στὸ στηῆθος σου καὶ φά τα, ὄντε διψάσεις·
ὡσὰν τὸ μέλι εἶναι γλυκιά, πιάσ' νὰ τὰ δικιμάσεις. (540)

ΙΣΑΑΚ Μάνα μου, ἴντά 'ν' καὶ λουκτουκιᾶς καὶ κλαῖς καὶ δὲν ἀρνεύγεις;

Ἰντα κακὸ μοῦ μελετᾶς κι ἴντα μοῦ προφητεύγεις;
Παράξενο μοῦ φαίνεται, σ' ἔγνοια μεγάλη μπαίνω·
κοντὸ ἀνεβαίνω στὸ βουνί, μὰ κάτω δὲ γιαγέρνω;

ΑΒΡΑΑΜ Ἄς πηαίνομε, παιδάκι μου, καὶ μὴν
παραθεσμοῦμε, (545)
καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ 'μορφα σήμερο πὰ νὰ βροῦμε.
Ἡ μάνα σου 'ν' λυπητερή, γιὰ κείνο δὲ σιμώνει·
θωρεῖ μας πὼς μισεύγομε, γιὰ τοῦτο ἀναδακρῶνει.

ΑΒΡΑΑΜ Ἄντα, Ταμάρ, σφαλίσετε κι ἀμέτε στοῦ κερᾶς
σας,
τώρα ἔχει χρειὰ παρὰ ποτὲ ἀποὺ τὴ συντροφιά σας· (550)
μὴν ἀπομένει μοναχή, μ' ἄς εἶστε μετὰ κείνη,
γιατὶ ἔχει κάποιο λογισμό, ὅπου πολλὰ τὴν κρίνει.

ΤΑΜΑΡ Εἰς ὅ,τι σώνει ἢ γνώση μας καὶ φτάνει ἢ ἐμιλιά μας
ὅλα νὰ τὰ κοπιᾶσομε κι ἐμεῖς γιὰ τὴν κερὰ μας.

ΙΣΑΑΚ Ἰντά 'ναι ἢ σπούδα, κύρη μου, πρίχου νὰ
διαφωτίσει, (555)
καὶ δὲν τὸν ἐνιμέναμε τὸν ἥλιο νὰ κεντήσει;

ΑΒΡΑΑΜ Ἐμένα εἶπεν ὁ Θεός, ὑγιέ μου, νὰ κινήσω
αὐγὴ κι εἰσὲ ψηλὸ βουνὶ νὰ πὰ νὰ προσκυνήσω

καὶ νὰ σὲ πάρω συντροφιά, νὰ δεῖς πὼς θυσιάζω,
νὰ πάρεις ξόμπλιν ἀπὸ μέ, νὰ διάζεις τὰ διάζω. (560)
Κι ἐκίνησα, σὰν τὸ θωρεῖς, κατὰ τὴν ὀρδιναί του·
κι εἰς τοῦτο, κανακάρη μου, τίς ξεύρει τὰ κουρφα του;

ΙΣΑΑΚ Γιὰ πέ μου τον, πατέρα μου, κι ἐμὲ τὸ λογισμό σου·
ἴντά 'ναι καὶ παραμιλεῖς μόνιος καὶ μοναχός σου;
Τὸ πρόσωπό σου συντηρῶ, τὴν ὄψη σου ἀλλαμένη, (565)
τὴν ἐμιλιά σου ταπεινὴ καὶ ὅλη βουρκαμένη·
βαρὰ βαρὰ 'ν' τὰ ζάλα σου, θολὸ τ' ἀνάβλεμμα σου·
πέ μου, τί παραπόνεση σκληβώνει τὴν καρδιά σου;
Ὅμάδι συνοδεύγομε, ὁμάδι πορπατοῦμε
καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ 'μορφα ὁμάδι πὰ νὰ βροῦμε· (570)
καὶ πορπατῶ χαϊράμενο καὶ καλοκαρδισμένο,
κι ἐσὲ θωρῶ πολλὰ κλιτό, πολλὰ χαμηλωμένο.
Πέ μου κι ἐμὲ τὴν ἀφορμή, κύρη, παρακαλῶ σε,
τὸν πόνο σου ἄς μοιράσομε καὶ μερτικὸ μοῦ δῶσε,
νὰ σ' ἀλαφρώσω ἐκ τὸ πολὺ βάρος ὅπου σὲ κρίνει, (575)
καὶ λίγο κι οὐδὲ τίβοτις πρᾶμα νὰ σ' ἀπομείνει.

ΑΒΡΑΑΜ Ἐσὺ μεγάλου ἀφέντη σήμερον ἔχω νὰ θυσιάσω·
τὰ θεὲ νὰ πῶ πρωτύτερα πρέπει νὰ τὰ λογιᾶσω.
Ἐδὰ 'ν' καιρός τσῆ προσευκῆς, δάκρυα δριμιά τυχαίνου,
νὰ συμπαθήσει ὁ Κύριος πάσα κριματισμένου. (580)
Ἐτοῦτες εἶναι οἱ ἀφορμές ποὺ εἰς λογισμοὺς μ' ἐβάλα
καὶ ποὺ θωρεῖς πὼς πορπατῶ κλιτὰ κλιτὰ τὰ ζάλα.

ΣΟΦΕΡ Σιμπάν, τὸν Ἀβραάμ θωρῶ κι ἔχει μεγάλη ζάλη·

νὰ μὴν τότε ρωτήξομε, νὰ τοῦ τὸ ποῦμε πάλι;
Δὲν εἶν' πρεπὸ νὰ βλέπομε κλιτὸ τὸ πρόσωπό του (585)

καὶ νὰ μὴδὲ ρωτήξομε, νὰ πεῖ τὸ λογισμό του.
Σὰ δοῦλοι πού 'μαστε καλοί, ἴσοι καὶ μπιστεμένοι,
τ' ἀφέντη μας τὸν κίντυνο νὰ μάθομε τυχαίνει.
Κράξε τότε παραμεράς, Σιμπάν, καὶ ρώτηξέ τον,
τὸ λογισμό του ἀλάφρωσε καὶ παρηγόρησέ τον. (590)
Κι ἐγὼ μὲ τὸ παιδάριον θέλω παραμερίσει,
νὰ μὴ δειλιάσει ὁ Ἀβραάμ, ἃ θὲ νὰ σοῦ μιλήσει·
γιατὶ σ' ὅ,τι μοῦ 'φάνηκε κι ἤκουσα τῆ κεράς μας,
ποῦ 'παραμίλειε κι ἔκλαιγε, τ' ἀρνὶ εἶναι κοντά μας
ὅπου ἔχει νὰ θυσιαστῆ εἰς τὸ βουνὶν ἀπάνω. (595)
ἔτσι μοῦ 'φάνη κι ἄκουσα, μαγάρι καὶ νὰ σφάνω.

ΣΙΜΠΑΝ Ἰντά 'ναι αὐτάνα τὰ μιλεῖς, πῶς ἔχει αὐτὸ νὰ
μοιάσει;

Ὁ Ἀβραάμ τὸν Ἰσαὰκ θέλει νὰ θυσιάσει;
Ὅπου γρικᾶ τὰ λόγια σου, κι ἄλλο νὰ μὴν κατέχει,
λέγει τὸ πῶς ὁ Ἀβραάμ τ' ἀρνὶ βρεμένον ἔχει, (600)
τὸν Ἰσαὰκ, κι ἄλλο ἀρνὶ δὲ θέλει νὰ γυρέψει.
Ποιὸς ἔχει γλώσσα νὰ τὸ πεῖ καὶ νοῦ νὰ τὸ πιστέψει;

ΣΟΦΕΡ Ὡ Βασιλέα τ' οὐρανοῦ, καὶ κάμε ἐλεημοσύνη,
ἐτοῦτο πού 'πα τοῦ Σιμπάν ψοματινὸ νὰ γίνει.
Σιμπάν, προπάτειε, ρώτηξε νὰ δεῖς τὰ σοῦ δηγοῦμαι (605)
καὶ νὰ γνωρίσεις πῶς τ' αὐτιά τὰ 'χω γιὰ ν' ἀφουκροῦμαι.

ΣΙΜΠΑΝ Ἀφέντη, μὴ μὲ βαρεθεῖς 'ς τὰ θὲ νὰ σὲ ρωτήξω·
μιὰ χάρην ἀπὸ λόγου σου βούλομαι νὰ ζητήξω;
μολόγησε τὸν πόνο σου, τὰ χεῖλη σου ἄς τὸν ποῦσι,
κι εἰς ἔτοιες χρεῖες, λέγουσι, οἱ ἀθρῶποι διαφοροῦσι. (610)
Νύκτᾶ 'ναι ἀκόμη καὶ μπορεῖ τὸ τέκνο ν' ἀκουμπήσει,
κι ἐμᾶς τῶ δουλευτάδω σου ἢ γλώσσα σου ἄς μιλήσει,
ἄς φανερώσει τὰ κουρφά, νὰ τὰ γρικῆσομε ὅλα,
κι ἀνὲ βοηθᾶσαι μετὰ μᾶς, θανάτωσέ μας κιόλα.

ΑΒΡΑΑΜ Σιμπάν, τὰ μὲ βαραίνουσι ἐσᾶς δὲν κάνει
χρεία (615)
σήμερο νὰ τὰ μολογῶ, γιὰ νὰ 'βρω σωτηρία.
Δὲν ἔναι πλιὸ μετανιωμὸς εἰς ὅ,τι κι ἄνε κάμω;
μαρτύροι θέλετε βρεθεῖ εἰς τοῦ παιδιοῦ τὸ γάμο.

ΣΙΜΠΑΝ Ὡ Παναγιά, καὶ δὲ μπορεῖ γεῖς δοῦλος νὰ τὰ
μάθει
πιστός, καλὸς καὶ καρδιακός, τ' ἀφέντη του τὰ πάθη; (620)
Δὲν ξεύρεις κι ἢ παρηγοριὰ τῆ πρίκας ἔ βοτάνι
κι ὅποιος τὸ βάλη στὴν πληγή, ντελόγο τότε γιάνει;

ΑΒΡΑΑΜ Ἐεκινημὸν εἰς τὴν καρδιά καὶ προθυμιὰ στὴ
γλώσσα
γρικῶ καὶ θέλω νὰ σᾶς πῶ ποιὰ νέφη μ' ἐπλακῶσα.
Καὶ σήμερο γῆ τὸ ταχύ, τούτη γῆ ἄλλην ὥρα (625)
τυχαίνει νὰ μαθητευτεῖ· ἄς σᾶς τὸ πῶ καὶ τώρα.
Μὰ θέλω ὀμπρὸς τὸν Ἰσαὰκ παράμερας νὰ θέσει,

νὰ κοιμηθεῖ, νὰ μὴ γρικᾶ τὰ χεῖλη μου ἴντα λέσι.

Τέκνο μου, ἂν ἐβαρέθηκες, ἀκούμπισε δαμάκι,
κοιμήσου νὰ ξεκουραστεῖς ἔς τοῦτο τὸ δεντρουλάκι. (630)
καὶ βάνω σου τὸ ροῦχο μου, γιατί εἶν' κρυὸ τὸ χῶμα·
γιά ξάνοιξε πὺν σοῦ ἕκαμα ἕνα πιτήδειο στρωμα.

ΙΣΑΑΚ Ὁφου, πολλὰ ἐκουράστηκα ἔς τοῦτα τὰ λίγα ζάλα,
κι ἂς θέσω ν' ἀποκοιμηθῶ στὸ ροῦχο πὺν μου ἕβάλα.

ΑΒΡΑΑΜ Δουλοὶ καλοὶ καὶ μπιστικοί, τὸ πράμα τὸ
ζητᾶτε, (635)

νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί θωρῶ μὲ πόθο καὶ ρωτᾶτε.
Απόψε τὸ μεσάνυκτο ἀπὸ φωνὴν ἀγγέλου
ἤκουσα πῶς τὸ τέκνο μου εἰς τσ' ὄρανοὺς τὸ θέλου.
Τὸ τέλος του ἔχει νὰ γενεῖ μ' ἔτοιο βαρὺν κανόνα
ὅπου δὲν ἐγρικήθηκεν ἀκόμη στὸν αἰῶνα. (640)
Ὅρισε κι εἶπεν ὁ Θεὸς ἡ χέρα μου νὰ πιάσει,
νὰ σφάξει, κάψει τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ θυσιάσει.
Κι οὐδ' εἶναι πλιὸ μετανιωμός, γιατί τοῦ Ποιητῆ μου
θυσίαν ἄξα σήμερο τοῦ κάνω τὸ παιδί μου.
Ἐμάθετέ τα τὰ κουρφα καὶ πλιὸ μὴ μὲ ρωτᾶτε, (645)
γιατί μὲ σκανταλίζετε, κι ὄχι νὰ μὲ φελάτε.

ΣΙΜΠΑΝ Ἀπείς δὲν εἶ μετανιωμός, δὲν εἶναι δικιοσύνη!
Πράμα μᾶς λὲς ὅπου ποτὲ στὸν κόσμο δὲν ἐγίνη,
νὰ σφάξει ὁ κύρης τὸ παιδί, τὸ πλιὰ ἀκριβὸ πὺν νὰ ἔχει
καὶ νὰ τοῦ δώσει θάνατο δίχως κακιὰ καὶ μάχη. (650)

Μεγάλον εἶναι καὶ βαρὺ, κι ὅσοι τὸ θέλου ἀκούσει
μεγάλη καταδίκαση γιά σένα θε νὰ ποῦσι.

ΑΒΡΑΑΜ Δὲν εἶναι ἐπὰ μετανιωμός κι Ἀφέντης μου τὸ
θέλει,
ἔς τόπον ἀρνοιῦ, ἔς τόπο ριφιοῦ νὰ σφάξω τὸ κοπέλι.

ΣΟΦΕΡ Ἀφέντη, λόγιασε καλὰ ἴντα ἔναι αὐτὰ τὰ
κάνεις (655)

καὶ τὸ παιδάκι ἄδικα μὴ θὲς νὰ τ' ἀποθάνεις.
Δὲς κι ἂν ἐπαρᾶγκήκησες, συνήφερε τὸ νοῦ σου,
κι ἐτοῦτον εἶναι φάντασμα, πείραξη τ' ὄνειρου σου.

Ὅνειρο ἦτον, Ἀβραάμ, ὄχι φωνὴ ἀγγέλου,
καὶ τὰ ἕνειροφαντάσματα νὰ σὲ πειράξου θέλου. (660)

Πῶς εἶναι τοῦτο μπορετό, ὁ Πλάστης νὰ θελήσει
τέτοιο μυστήριον νὰ γενεῖ, πὺν κάνει δίκια κρίση;
Ἡ ζυγαρὰ ἡ ἄσφαλτος, ὅπου τὰ δίκια κρίνει,
πῶς εἶναι μπορετὸν ἐδὰ νὰ σφάλει καὶ νὰ κλίνει;
Παιδιά κι ἐγγόνια σοῦ ἕταξεν ὁ Κύριος νὰ σοῦ δώσει, (665)

κι ἐδὰ πῶς εἶναι μπορετὸ τὸ τάσιμον νὰ λιώσει;
Ἡ Σάρρα, πὺν ἕτον ἄκαρπη καὶ γρὰ κατὰ τὴ φύση
μηδ' ἦτο γιά νὰ γαστρωθεῖ καὶ τέκνο νὰ ποιήσει,
ὁ Κύριος τὴν εὐλόγησε, καὶ μετὰ σένα ὁμάδι
τὸν Ἰσαὰκ ἐσπείρετε κι ἐκάμετε ὁμάδι. (670)

Κι ἡ φύσις πούρι ἐτρόμαξε νὰ δεῖ τοῦτο τὸ θάμα,
κι ἐδὰ ἕπε νὰ τὸ κάψετε; Δὲν εἶναι τέτοιο πράμα.
Θυμᾶσαι πῶς σοῦ ἕταξεν ὁ Θεὸς τὴν ὠρα ἐκείνη
τὸ σπέρμα του, τοῦ Ἰσαὰκ, σὰν τ' ἄστρα νὰ πληθύνει

καὶ ὅλοι νὰ τὸν προσκυνοῦ, μεγάλο νὰ τὸν ἔχου, (675)
τὰ νέφαλα γιὰ λόγου του πάντα δροσὲς νὰ βρέχου;
Κι ἐδὰ λογιάζεις ὁ Θεὸς τότε ζητᾶ θυσία,
στὰ γέρα σας κι ἀνημποριές, ὅπου σᾶς κάνει χρεια;
Ἄσ' το αὐτὸ τὸ μελετᾶς, ἔβγαλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου,
μὴ θές νὰ καταδικαστεῖς, ὅπου 'σαι τοῦ καιροῦ σου. (680)
Πάψε τσ' αὐτοὺς τσι λογισμοὺς, διῶξε τσ' ἀπὸ σιμά σου,
μὴ βγάλεις τέτοιο ὄνομα ἐδὰ στὰ γερατεία σου·
μὴν τὸ φονέψεις τὸ παιδί μὲ δίχως νὰ σοῦ φταίσει,
κύρη ἄπονο κι ἀλύπητο μὴν κάμεις νὰ σὲ λέσι.
Ξένοι, δικοὶ τὸ ρέγονται τὸ τέκνο, ὅσοι τὸ δοῦσι, (685)
γιατὶ περισσὰ γνωστικὸ παρὰ ἄλλο τὸ κρατοῦσι,
ὁμορφο, ἀξαζόμενο, ἀπ' ἀρετὲς γεμάτο,
ἀφέντης ἔχει νὰ γενεῖ εἰσὲ πολὺ φουσατό.
Κι ἐσὺ πῶς εἶναι μπορετὸ νὰ τὸ ματοκυλήσεις
καὶ τὴν κερά μας εἰς πολλὴ κακομοιριά ν' ἀφήσεις, (690)
καὶ πάντα μετὰ λόγου σου βαρὰ καρδιά νά 'χει;
Ἀφέντη, μὴν τὸ βουληθεῖς νὰ μπεῖς εἰς τέτοια μάχη.
Μὴν ἔμπεις 'ς τέτοιο πόλεμο μὲ τὴν κερά τὴ Σάρρα,
μὴν κάμεις, ὄντα σοῦ γρικᾶ, νὰ τσῆ κολλᾶ τρομάρα,
ἄπονο κύρη μὴ σὲ πεῖ κι ἀγρίκητο στὸν πόνο· (695)
τὴ στράτα τὴν περιπατεῖς ἄλλαξε καὶ τὸ δρόμο.

ΑΒΡΑΑΜ Σοφὲρ, εἰς τοῦτα τὰ μιλεῖς τὴν ψῆ σου
κριματίζεις
καὶ τὰ δηγᾶσαι δὲ γρικᾶς, τὰ λέγεις δὲ γνωρίζεις.
Σφάνεις νὰ λὲς πῶς ἦτονε ὄνειροφαντασμάτου
τ' Ἀφέντη μου οἱ παραγγελιὲς καὶ τὰ θελήματά του. (700)

Καὶ τίς μπορεῖ ν' ἀντισταθεῖ εἰς ὅ,τι μᾶς ὀρίσει;
Καὶ τὰ κουρφά του ποιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ γρικῆσει;
Στὸ ὑψηλότατο θρονὶ ὅ,τι ἀποφασίσει,
ἄθρωπος δὲν τήνε γρικᾶ τὴ φοβερὴ του κρίση.
Ἀπὸ κακὸ βγάνει καλὸ, χαρὰ ἀπὸ τὴ θλίψη, (705)
κι ἀπ' ὅ,τι ὀρίσει κι ὅ,τι πεῖ ἄθρωπος μὴν τοῦ λείψει.
Τὸ τέκνον ὅπου 'ζήτηξε, πράμα δικό του θέλει·
σκλάβος του ἐγώ, ἢ μάνα του, σκλάβος καὶ τὸ κοπέλι.
Κιανένα πόνο δὲ γρικῶ, μὰ 'χω χαρὰ μεγάλη
πῶς μ' ἐσπλαχνίστη ὁ Θεὸς στὰ γερατεία μου πάλι. (710)
Πλιά ἄξον ἐδιάλεξεν ἐμὲ παρὰ κιανέναν ἄλλο
εἰς τὸ κανίσκι τὸ ζητᾶ, καὶ θέλεις νὰ τοῦ σφάλω;
Ἡ σάρκα ἂν εἶναι καὶ πονεῖ, ἀπομονὴν ἄς ἔχει·
γρικᾶ το ὁ λογαριασμὸς, ὅπου καλλιὰ κατέχει.
Ἄπονο κύρη ἄς μὲ ποῦν οἱ γλῶσσες τῶν ἀθρώπων (715)
κι ἄς κάμω τό 'πεν ὁ Θεὸς μὲ μπιστεμένο τρόπο.
Τσῆ μάνας ἂν κακοφανεῖ, ἂ λυπηθεῖ, ἂν κλάψει,
πάλι μὲ μέρες καὶ καιρὸ ἢ θλίψη θέλει πάψει.
Κλάηματα, πόνους δὲ θωρῶ, δὲ βάνω τα στὸ νοῦ μου,
γιατὶ ἔχω πάντα πεθυμιὰ ν' ἀρέσω τοῦ Θεοῦ μου. (720)
Τσι δούλους του τσι μπιστικὸς ἔτσι ἀναγυρεύει
ὁ εὐρισκόμενος παντοῦ, ὅπου ὅλους περισσεύει.
Ποιὸς νοῦς, ποιὰ γνώση δύνεται ποτὲ νὰ λογαριάσει
τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια κι ἔτσι ψηλὰ νὰ φτάσει;
Καὶ πεθυμήσει τό 'θελα μόνος καὶ μοναχὸς μου (725)
τὸ ζήτημα ποῦ μοῦ 'καμεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.
Κι ἐσὺ, Σοφὲρ, τώρα μοῦ λὲς ὀπίσω νὰ γυρίσω
καὶ τὴ θυσία τὴ μελετῶ ἀκάμωτη ν' ἀφήσω;

Βάλε ἄλλο νοῦ καὶ λογισμό, κι ἐγὼ δὲν ἔχω πόνο,
μὰ τ' ὄρισεν Ἀφέντης μου γλήγορα ξετελειῶνω. (730)
Τοῦ σάρκας τὰ πλανέματα ὀπίσω μου τ' ἀφήνω,
πάντα λογιᾶζω στὸν Κριτῆ, πάντ' ἔμαι μετὰ κείνο.
Καὶ κάθου ἐδῶ μετὰ τὸ Σιμπάν, κι ἐγὼ μετὰ τὸ κοπέλι
πᾶμεν ἀπάνω στὸ βουνί, καθὼς ὁ Θεὸς τὸ θέλει·
κι ἐκεῖ τὸ σφάζω νὰ καγεῖ, εὐκαριστιᾶ νὰ δώσω, (735)
καλόκαρδος κι ὀλόχαρος τὸ χρέος μου νὰ πλερώσω.
Πὰ νὰ ξυπνήσω τὸ παιδί, θωρῶ το καὶ σαλεύγει
καὶ πασπατεύγει νὰ με βρεῖ, καμμυώντας με γυρεύγει.

ΑΒΡΑΑΜ Σηκῶσου, κανακάρη μου, κι ὥρα πολλή
κοιμᾶσαι,
καὶ βάστα τούτους τσι δαυλοῦς, προθυμερὰ τσι
πιάσε, (740)
νὰ πᾶμε ἀπάνω στὸ βουνί, σήκωσ' τσι καὶ πορπάτει,
τσι δούλους ἄς ἀφήσομεν ἐδῶ στὸ μονοπάτι·
κι ἐγὼ κι ἐσὺ νὰ κάμομε θυσία στὸ Θεό μας,
γιὰ ν' ἀπομείνει τὸ μιστὸ μόνο σ' ἐμᾶς τσι δυό μας.

ΙΣΑΑΚ Κύρη, τὰ πυροβολικά, θωρῶ, κρατεῖς στὸ χέρι, (745)
στὸν κόκαλον ἐζώστηκες τὸ κοφτερὸ μαχαίρι,
ἐγὼ σηκώνω τσι δαυλοῦς ὅπου μᾶς κάνου χρεία,
μὰ ποῦ 'ν' τ' ἄρνι, ποῦ 'ναι ὁ κριὸς ὅπου θέλει ἢ θυσία;

ΑΒΡΑΑΜ Παιδάκι μου, μὴ γνοιᾶζεσαι, κι εἰς τὸ βουνὶν
ἀπάνω
εἶναι τὰ ρίφια καὶ τ' ἄρνιᾶ, κι ἀπ' ὅ,τι θέλω πιάνω. (750)

ΙΣΑΑΚ Τρεῖς μέρες παραδέρομε, τρεῖς μέρες πορπατοῦμε,
ὥρ' ἔναι νὰ σκολάσομε καὶ νὰ ξεκουραστοῦμε.

ΑΒΡΑΑΜ Ὑγιέ μου, βιάζεσαι νὰ δεῖς τοῦ ψῆς σου τὴ
λακτάρη,
τοῦ λογισμοῦ τὴ σκότιση, τοῦ νοῦ σου τὴν ἀντάρη.
Βιάζεσαι νὰ τελειώσομε τὴ στράτα τήνε πᾶμε, (755)
ὅπου νεκρὸς πολλὰ ἄσκημος θὲ νὰ ταράξεις χάμαι.
Νὰ τον ἐδῶ τὸν ἐγνοιανὸ τόπο τοῦ προσευκῆς μας·
ρίξε τὰ ξύλα, Ἰσαάκ, κι ἤρθαμε 'ς τὸ 'πεθύμας.

ΙΣΑΑΚ Ἴντ' ἔναι τὰ παραμιλεῖς, τὰ σιγανὰ τὰ λέγεις;
Ἴντ' ἔναι καὶ σφουγγίζεσαι, Ἴντ' ἔναι αὐτοῦ καὶ
κλαίγεις; (760)

ΑΒΡΑΑΜ Ἐκεῖνον ὅπου με ρωτᾶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, παιδί μου,
μ' ἄσι νὰ κάμω στὸ Θεό, ὀμπρός, τὴν προσευκῆ μου
καὶ νὰ στολίσω τράπεζα, ὀγιά νὰ θυσιάσω·
κάθισε ἐσὺ παραμερᾶς, ὥστε νὰ τὰ ὀρδινιάσω.

ΙΣΑΑΚ Θωρῶ σε κι εἶσαι ἀνήμπορος καὶ
κατηγορημένος· (765)
κι ἄσι μ' ἐμὲ νὰ κουραστῶ, ὅπου 'μαι κρατημένος.

ΑΒΡΑΑΜ Τέκνο μου, τέκνο σπλαχνικό, ποῦ ἐδὰ στὰ
γερατειά μου
ἦσουνε τ' ἀπακούμπιο μου καὶ ἡ παρηγοριά μου.

Ἀπείτις ἐγεννήθηκες, ἐπῆρα σὰν ἀέρα,
σ' ὅλες τοὶ πράξεις σ' εὔρηκα πάντα δεξά μου χέρα· (770)
ἐσύντρεχές μου, τοῦ φτωχοῦ, γιὰ νὰ μὲ ξεκουράζεις,
κι ὡς καὶ τὸν πρικαμένο σου τάφο καταρδινιάζεις.
Κύριε, δῶσ' μου ἀπομονή σήμερο νὰ νικήσω,
γιατὶ εἰς μεγάλο πόλεμο μπαίνω νὰ πολεμήσω,
καὶ μὴ μοῦ παραπονεθεῖς, ἂν κλαίω, ἂ θρηνοῦμαι· (775)
τῆ σάρκα τὴν ἀθροπινὴ βαστῶ καὶ τυραννοῦμαι.

ΙΣΑΑΚ Ἐλα, ἀφεντάκη μου, νὰ δεῖς τὴν τράπεζα ἃ σ'
ἀρέσει·
τ' ἄρνι μόνο τῆ λείπεται νὰ βάλομε στὴ μέση.
Σπούδαξε νὰ ξετελειωθοῦν ἐτούτη τὴν ἡμέρα,
καὶ λακταρίζω, πεθυμῶ νὰ πάγω στὴ μητέρα. (780)

ΑΒΡΑΑΜ Γιέ μου, πνοὴ τῆ ζήσης μου, πλιό σου δὲ θεὸς
γιαγεῖρει·
ἐπόδες τῆ τὴ μάνα σου καὶ τὸν καημένο κύρη.

ΙΣΑΑΚ Ἴντα μοῦ λές, πατέρα μου; Ὅφου, ἡ καρδιά μου
ἐρράγη
καὶ τὸ κορμί μου ἐπλάκωσεν ἀναλαμπὴ κι ἐκάγη.

ΑΒΡΑΑΜ Τέκνο μου, δῶσε εὐκαριστιὰ εἰς ὅ,τι κι ἄνε
πάθεις, (785)
κι ἦρθεν ἡ ὥρα τὰ κουρφα ὅπου ζητᾶς νὰ μάθεις.
Φέρε μου ἐπὰ τὰ χέρια σου νὰ τὰ γλυκοφιλήσω
καὶ νὰ τὰ δέσω μὲ σκοινί, νὰ τ' ἀποχαιρετήσω.

Ἦρθεν ἡ ὥρα κι ὁ καιρὸς ποὺ μέλλει νὰ σὲ χάσω:
ἐσύ 'σαι τὸ καλὸν ἄρνι ποὺ θεὸς νὰ θυσιάσω. (790)
Φέρε μου ἐπὰ τὰ χέρια σου, τὰ ποδαράκια ἀντάμα,
ποὺ κοπελίστικη ἀταξιὰν ἀκόμη δὲν ἐκάμα.

ΙΣΑΑΚ Πατέρα μου, ὄνομα ἄπονο στὸν κόσμο θεὸς νὰ
πέψεις,
ἂ δὲ σκολάσεις τὸ θυμό, νὰ τότε μεταστρέψεις.
Δὲν τὸ λυπᾶσαι τὸ παιδί τ' ἀκριβαναθρεμμένο; (795)
Δὲν τὸ θωρεῖς πῶς εἶν' κλιτό, πολλὰ χαμηλωμένο;
Τούτη ἦτον ἡ ξεφάντωση, τοῦτο τὸ περιβόλι,
ὅπου μ' ἐκάλεσες προχτὲς, τὴν περασμένη σκόλη;
Τοῦτα τὰ μάτια, ὅπου θωρεῖς καὶ τρέχου σὰν ποτάμι,
τοῦτο τὸ δροσερὸ κορμί, ποὺ τρέμει σὰν καλάμι, (800)
δὲν ἔχου τόση δύναμη σήμερο νὰ σὲ ποίσου
νὰ μὲ γνωρίσεις γιὰ παιδί, ν' ἀλλάξει ἡ ὄρεξή σου;
Ποῦ 'ν' τὰ σφικταγκαλιάσματα, κύρη μου; Ἐδιαβῆκα;
Κι οἱ σπλαχνικὲς ἀναθροφές; Ἐξελησμονηθῆκα;
Τὰ κανακοφιλήματα ποῦ μέλλει νὰ τ' ἀφήσω, (805)
ποὺ μ' ἔβλεπες νὰ κοιμηθῶ καὶ πάλι νὰ ξυπνήσω;
Γιὰ νὰ μὲ δώσεις τῆ φωτιᾶς, ἡθρεφες τὸ κορμί μου,
καὶ γιὰ νὰ κόψεις σὰ ριφιοῦ κι ἄρνιοῦ τὴν κεφαλὴ μου;

ΑΒΡΑΑΜ Ὑγιέ μου, ὁ Παντοκράτορας ὀρίζει κι ἔτσι θέλει
στὸν τόπο τοῦτο νὰ καγοῦ τὰ τρυφερά σου μέλη. (810)
Συμπάθησέ μου, καλογιέ, τοῦ πρικαμένου κύρη·
δὲν εἶν' δικό μου θέλημα, ἀμ' εἶν' τοῦ Νοικοκύρη.

ΙΣΑΑΚ Πατέρα μου, τὸ σπέρμα σου πόνεσε καὶ λυπήσου,
ἔβγαλε τέτοιο λογιισμό ἀπὸ τὴν ὄρεξή σου.
Ἄ σου ἴφταιξα κιαμιὰ φορά, ἀπόφαση ἄλλη κάμε· (815)
μὴ θέλεις νὰ μουγκαλιστῶ καὶ νὰ ταράξω χάμαι.

ΑΒΡΑΑΜ Τέκνο μου, εἰς τούτη τὴ δουλειὰ Ἀφέντης μᾶς
ὀρίζει,
τὸν πόνο μου, τὴν πρίκα μου ἐκεῖνος τὴ γνωρίζει.
Μὰ σ' ὅ,τι ὀρίσει ἡ χάρη του ἄς τὸν εὐκαριστοῦμε
καὶ μὴν τότε βαραίνομε στὰ λόγια ὅπου μιλοῦμε. (820)

ΙΣΑΑΚ Κατέχει το κι ἡ μάνα μου; Εἶναι μὲ θέλημά τση;
Πῶς ἦτο καὶ δὲ μ' ἔχωσε στὰ φύλλα τση καρδιάς τση;

ΑΒΡΑΑΜ Κατέχει το κι ἡ μάνα σου κι εἴμεστα συβασμένοι
τοῦτος εἶναι ὀρισμός Θεοῦ καὶ καθαεὶς δὲ βγαίνει.

ΙΣΑΑΚ Ὅφου, πῶς τὴν ἐγνώρισα τὴν πρικαμένη
μάνα! (825)
Ὅντα μ' ἀποχαιρέτησε, τὰ στήθη τση πῶς ἴκανα!
Ὡσὰν ταράσσει τὸ πουλὶ εἰς τοῦ σφακτῆ τὸ χέρι,
ὄντε τοῦ γγίζει στὸ λαιμὸ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι,
ἔτσι ἡ καημένη τση καρδιά ἦκανε, ὄντα μοῦ ἴμιλει
κι ὄντα μ' ἀποχαιρέτιζε κι ὄντα μ' ἐγλυκοφίλει· (830)
κι ὄντα μ' ἐπεριλάμπανε κλίνοντας εἰς τὸ στρῶμα,
πρικὺ φαρμάκι ἐστάζασι τὰ χεῖλη καὶ τὸ στόμα·
καὶ φανερὰ τὸ ἴγκρησα ἡ θυσία ἔχει βάρος
κι ἐγὼ θὲ νὰ γενῶ τ' ἄρνι κι ἐσύ, ἀφέντη, Χάρος.

Δέσε με, κύρη μου, σφικτὰ καὶ στάσου νὰ σοῦ δείξω, (835)
ὄντα ταράσσω στὸ σφαγί, μὴ λάχει νὰ σ' ἀγγίξω
καὶ πέσω ἴς τέτοιο φταῖσιμο στὸν ἀποχωρισμὸ μου
κι εὗρω το βάρος στὴν ψυχὴ ἴς τό ἴσφαλα στανικῶς μου.
Μ' αὐτὴ τὴ χέρα, πού ἴδεσες τοῦ Ἰσαὰκ τὰ μέλη,
τὸ τέκνο σου τὴν εὐλογία σήμερο τήνε θέλει· (840)
κι εὐλόγησέ με ἀπὸ καρδιάς καὶ δῶσ' μου τὴν εὐκὴ σου,
κι ἄς κλάψουσι τὰ μάτια σου κι ἄς μὲ πονέσει ἡ ψή σου.

ΑΒΡΑΑΜ Ἡ εὐκὴ τσ' εὐκῆς μου, τέκνο μου, στὸν
ἀπομισεμό σου,
στὸ σφάμα σου, στὸ κᾶμα σου καὶ εἰς τὸ θάνατό σου.
Τὸ θέλημα τ' Ἀφέντη μας τελειώνομε κι οἱ δυὸ μας, (845)
κι ἐκεῖνος νὰ ἴν' βοήθεια μας στὸν ἀποχωρισμὸ μας.
Καὶ σπούδαξε, στὴ χάρη του κάμε τὴν προσευκὴ σου
καὶ σύγκλινε τὴν κεφαλὴ μ' ὅλη τὴν ὄρεξή σου.
Μὴ λυπηθεῖς τὴ νιότη σου καὶ τὴ ζωὴ τὴ χάνεις·
χαρὰ σ' ἐσέ, παιδάκι μου, ἀπείτις ἀποθάνεις, (850)
χαρὰ σ' ἐσέ, χαρὰ σ' ἐσέ, ἀπείτις ξεψυχήσεις,
μεγάλα πλούτη καὶ χαρὲς πὰ νὰ κλερονομήσεις.
Σὰ σώσεις εἰς τοὺς οὐρανούς, ν' ἀνοίξουσι τὴ θύρα,
νὰ πᾶς μ' ὅλη τὴ μαρτυριὰ ὀμπρὸς εἰς τοῦ Σωτήρα,
τὸ αἷμα σου ν' ἀνασταθεῖ ὀμπρὸς στὸ πρόσωπό του, (855)
νὰ προσκυνᾶς καθημερνὸ τὸν τόπο τῶν ποδιῶ του.
Ἐκεῖ οἱ ἄγιοι ἀγάλλονται, χαίρονται κι εὐλογοῦσι,
τιμοῦσι καὶ δοξολογοῦν ὅλοι καὶ προσκυνοῦσι.
Νὰ ἴμπόρου νὰ ἴξεψύχησα, ὄνταν ἐβγαίνει ἡ ψή σου,
καὶ νὰ ἴρθα ν' ἀνεπάγηκα εἰς τὴν ἀνάπαψή σου! (860)

Ἄς ἦτον ὄρισμός Θεοῦ νὰ μὲ ἴθελε κι ἐμένα,
ἐδὰ νὰ ἴμπῆκα στὴ φωτιά, νὰ ἴκαίγουμου μὴ ἐσένα!
Μὰ μοναχὸ σ' ἐζήτηξεν ἡ χάρη του ἡ μεγάλη
ὀμπρός του νὰ θυσιαστεῖς καὶ νὰ γενεῖς ἀθάλη.
Κάμε, παιδί μου, μὴν ἀργεῖς, τὴν προσευκὴ σου πέ τη, (865)
τὴν κεφαλὴ σου στὸν κορμὸ τοῦτον ἀκούμπισέ τη.

ΙΣΑΑΚ Καὶ ποῦ μὲ κράζεις, κύρη μου, νὰ ἴρθω νὰ
γονατίσω,
ἴς ποιοῦ γάμο, ἴς ποιαῖ ξεφάντωση, καὶ λές μου μὴ σ'
ἀργήσω;
Ἄορατε, λυπήσου με, ἀναρχε, πόνεσέ με,
καὶ πολυέλεε Θεέ, τώρα ἐλευθέρωσέ με· (870)
σπλαχνίσου τοὺς γονέους μου ἐδὰ στὰ γερατεῖά τως,
δῶσ' μου ζωὴ νὰ τῶς βοηθῶ εἰς τὴν ἀνημποριά τως.
Μ' ἂν ἔν' καὶ σὰν ἀμαρτωλοὶ δὲ μᾶσε πρέπει χάρη,
πέψε τῆ φύσης θάνατο πάραυτας νὰ μὲ πάρει,
νὰ μοῦ σφαλίσαι ὁ κύρης μου τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα, (875)
νὰ κάμει λάκκο τοῦ κορμιοῦ, νὰ τὸ σκεπάσει χῶμα·
νὰ μὴ γρικῆσω τὸ σπαθὶ νὰ κόψει τὸ λαιμὸ μου,
μηδὲ τρομάρα φοβερὴ κι ἄγρια στὸ θάνατό μου.

Δὲν εἶναι πλιὸ μετάθεση, δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη;
Ἀπέιτις ἔτσι τ' ὄρισεν ὁ Κύριος ὅπου κρίνει, (880)
μιὰ χάρη μόνο σοῦ ζητῶ στὸν ἀποχωρισμὸ μου;
νὰ μὴ θελήσεις ἄπονα νὰ κόψεις τὸ λαιμὸ μου·
μὰ σφάξε με κανακιστὰ, σιργουλιστὰ κι ἀγάλια,
γιὰ νὰ θωρεῖς τὰ δάκρυα, ν' ἀκοῦς τὰ παρακάλια·

νὰ σὲ θωρῶ, νὰ μὲ θωρεῖς, νὰ δῶ ἀνὲ λακταρίζεις (885)
καὶ τὸ φτωχὸ τὸν Ἰσαὰκ γιὰ τέκνο ἂ γνωρίζεις.
Κι ὡσὰν ταράξω, νὰ μὲ δεῖς σὰν πρόβατον ὀμπρός σου,
ἀπάλυνε τὴν ὄρεξη καὶ πάψε τὸ θυμὸ σου.
Καὶ μὴ θελήσεις ἄπονα κι ἄλλο κακὸ νὰ πάθω;
μηδὲ μὲ βάλεις στὴ φωτιά, μηδὲ μὲ κάμεις ἄθο· (890)
ὡσὰ μὲ σφάξεις, μὴν καγῶ, μὴν κάμεις τέτοια κρίση,
νὰ μὴν τὸ μάθει ἡ μάνα μου καὶ κακοθανάτισει.
Τὸ σφάμα καὶ τὸ σκότωμα πούρι βαστάξει θέλει,
μὰ τῆς φωτιᾶς ἡ μάχαιρα νεκρώνει τῆς τὰ μέλη.
Μάνα μου, καὶ νὰ ἴπρόβαινες, νὰ μὴ ἔβλεπες δεμένο (895)
καὶ νὰ σοῦ σύρω τὴ φωνὴ καὶ νὰ σοῦ πῶ «ἀποθαίνω!»·
συμπάθιο νὰ σοῦ ἴζητουνά, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω
καὶ νὰ σὲ σφικταγκαλιαστῶ, νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.
Μάνα μου, πλιὸ δὲν ἔρχεσαι στὸ στρῶμα νὰ μὲ ντύσεις,
νὰ μὲ ξυπνήσεις σπλαχνικὰ καὶ νὰ μὲ κανακίσεις. (900)
Μισεύγω σου καὶ χάνεις με σὰ χιόνι ὄντα λύσει
κι ὡσὰν ὄντα κρατεῖς κερὶ κι ἀνεμος σοῦ τὸ σβήσει.
Ἐκεῖνος ὅπου τ' ὄρισε νὰ ἴναι παρηγοριά σου
καὶ πέτρα τῆς ἀπομονῆς νὰ κάμει τὴν καρδιά σου.

Κύρη μου, ἀνὲ κιαμιὰ φορὰ σοῦ ἴφταιξα ὡσὰν κοπέλι, (905)
συμπάθησε τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ νὰ μισέψει θέλει·
καὶ φίλησέ με σπλαχνικὰ καὶ δῶσ' μου τὴν εὐκὴ σου
καὶ τάξε πῶς κιαμιὰ φορὰν ἤμου κι ἐγὼ παιδί σου.
Πῶς νὰ τὸ κάμει ἡ χέρα σου νὰ κόψει τὸ λαιμὸ μου
καὶ πῶς νὰ τότε δυναστεῖς τὸν ἀποχωρισμὸ μου; (910)
Τὴ χάρη ὅπου σοῦ ἴζητηξα σήμερο κάμε μού τη,

ἐπάκουσε τοῦ Ἰσαὰκ σκιάς τῆ βολάν ἐτούτη·
ἀνάδια μου, νὰ σὲ θωρῶ, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι
καὶ σίμωσέ μου το κοντά, νὰ σὲ φιλῶ στὸ χέρι.
Κύρη, μὴ σφίγγεις τὸ σκοινί, ἄσ' το ἀχαμνὸ δαμάκι (915)
καὶ μὴ μὲ βιάζεις κι ἄσι με ν' ἀκροσταθῶ λιγάκι.
Ἐκείνη ἡ χέρα, ὅπου πολλὰ μὲ 'χε κανακεμένο,
τὰ μοῦ τὰ κάνει σήμερο δὲ μὲ 'χει μαθημένο.
Γιὰ νὰ θυμᾶσαι ὅ,τι σοῦ πῶ, γλυκὺ φιλὶ σοῦ δίδω·
σήμερο τῆ μητέρα μου ἐσὲ τὴν παραδίδω. (920)
Μίλειε τση, παρηγόρα τη, ἄς εἶστε πάντα ὁμάδι,
καὶ πέ τση πῶς ὀλόχαρος πάγω νὰ βρῶ τὸν Ἄδη.
Ἵ,τι ἐδικό μου εὐρίσκεται στὰ μέσα τοῦ σπιτιοῦ μας
δῶσε τα τοῦ Ἐλισεέκ, τοῦ γειτονόπουλού μας,
τὰ ροῦχα μου καὶ τὰ χαρτιά, ἄγραφα καὶ γραμμένα, (925)
καὶ τὸ σεπέτι τὸ μικρὸ μ' ὅ,τι ἔχει πράμα ἐμένα,
γιατὶ εἶναι συνομήλικος καὶ συνανάθροφος μου,
φίλο καλὸ καὶ σπλαχνικὸ τὸν ἡῦρα στὸ σκολεῖό μου·
καὶ κάμε νὰ τὸ δυναστεῖς, κάμε νὰ τὸ βαστάξεις
εἰς τὸ ποδάρι τοῦ παιδιοῦ τὸν Ἐλισεέκ νὰ τάξεις. (930)
Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ σοῦ παραγγεῖλω,
μόνο πῶς ἀποχαιρετῶ πάσα ἐδικὸ καὶ φίλο.
Κύρη μου, ὅπου μ' ἔσπειρες, καὶ πῶς δὲ μὲ λυπᾶσαι;
Ἵ Πλάστη μου, βοήθα μου! Μάνα μου, καὶ ποῦ νὰ 'σαι;

ΑΒΡΑΑΜ Μηδὲ φωνιάζεις, τέκνο μου, κι ἐμένα
θανατώνεις, (935)
μ' ἄς εἶσαι ἀπομονετικός, τὸν πόνο σου νὰ χώνεις.
Χαμήλωσε τὰ μάτια σου, χάμαι στὴ γῆ συντήρα,

νὰ κάμομε τὸ θέλημα τ' Ἀφέντη καὶ Σωτήρα.
Κλίνε τὸ κεφαλάκι σου λιγάκι, καλογιέ μου,
μὴ μὲ θωρεῖς, γιατί δειλιῶ. Νά τῆ θυσία, Θεέ μου! (940)

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ Ἵ Ἀβραάμ, τῆ μάχαιρα γιάγειρε στὸ φηκάρι·
τὸ ἀγγέλου ἐπερίσεψεν ἡ ἐδική σου χάρη.
Χαρὰ σ' ἐσένα, Ἀβραάμ, κι εἰς τ' ἀσφαλτό σου ζάλο
μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σου, ποῦ δὲν εὐρέθη εἰς ἄλλο.
Ἀβραάμ, μεγάλη ἡ πίστη σου, μεγάλη ἡ ὄρεξή σου, (945)
σήμερο ἐστεφανώθηκες ἐσὺ καὶ τὸ παιδί σου·
μεγάλη νίκη ἐκαμες στὸν πόλεμο ὅπου 'μπήκες,
νὰ σὲ πλανέσου τὰ φθαρτὰ τοῦ κόσμου δὲν ἀφήκες.
Λύσε του τὰ δεματικά, λύτρωσε τὸ κοπέλι,
καὶ τῆ θυσία ποῦ μελετᾶς Ἀφέντης πλιὸ δὲ θέλει. (950)
Δοῦλε πιστέ, δοῦλε καλέ, ἄντρα χαριτωμένε,
εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πύργε ξετελειωμένε,
ἐγνώρισεν ὁ Κύριος κι εἶδε τὴν ὄρεξή σου·
εὐλογημένος νὰ 'σαι ἐσύ, τὸ τέκνο κι ἡ γυνή σου.
Ἵσά 'ναι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, φύλλα στὰ δέντρο
ἀντάμι, (955)
τόση σπορὰ τὸ τέκνο σου, παιδόγγονα νὰ κάμει.
Ἐθώρειεν τὴν ὁ Ποιητῆς τὴν πίστη σου τὴν τόση,
μὰ 'θελε καὶ τῶν ἄλλωνῶ νὰ τήνε φανερώσει,
γιατὶ χωστὸ γῆ ἀπόκρυφο τὸν Κύριο δὲν κομπώνει·
κατέχει καθανὸς καρδιά κι εἰς πάσα τόπο σώνει. (960)
Κι ἐτοῦτον ὅπου σ' ὄρισε τὴν περασμένη σκόλη
ἦτο γιὰ νὰ μαρτυρηθεῖς, νὰ σὲ γνωρίσουν ὅλοι,
νὰ παίρνου ξόμπλιν ἀπὸ σέ, τὸν Πλάστη νὰ δοξάζου,

νὰ βάνου πόθο κι ὄρεξη στὸ πρᾶξε νὰ σοῦ μοιάζου.

ΑΒΡΑΑΜ Ὡ Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν, ὅπου τὰ πάντα
ὀρίζεις (965)

καὶ τῶν ἀθρώπων τὸ ὄρεξε καὶ τὸ καρδιὰς γνωρίζεις,
μεγάλο σπλάχνος σήμερον ἤδειξες εἰς ἐμένα·

ὅτι ἤσφαλα τῇ χάρις σου ἄς εἶν' συμπαθημένα.

Ἄν εἶν' κι ἐπαραδείλιασα στὸ σφάμα τοῦ παιδιοῦ μου,
τῇ σάρκα εἶν' τὸ φταίσιμο, ὄχι τοῦ λογισμοῦ μου. (970)

Κι ἂν ἐλυπήθη κι ἤκλαψεν ἡ μάνα ἢ καημένη,
σὰν ἄθρωπος ἐπόνεσε, κι ἄς εἶν' συμπαθημένη.

Καὶ τὸ σκοινί, ὅπου ἔδεσα, γλήγορα νὰ τὸ λύσω
καὶ τὸ παιδί, πὺ ἴσκότωνα, νὰ τὸ γλυκοφιλήσω!

Τέκνο μου, ἐδὰ πὺ σ' ἔλυσα, ἄμε νὰ φκαριστήσεις (975)
σ' ἐκεῖνον πὺ σ' εὐκήθηκε ν' ἀθεῖς καὶ νὰ καρπίσεις.

Φίλειε τὴ γῆ γονατιστός, τὸν Πλάστη παρακάλει,
πὺ ὄρισε κι ἐμετάθεκε τέτοια δουλειὰ μεγάλη.

Κι ἐγὼ θωρῶ μέσ' στὰ κλαδιὰ καὶ στέκει ἓνα κριάρι·
ἀντὶς γιὰ σένα τό ἔπεψεν ἡ ἐδική του χάρι· (980)

Ὁ Πλάστης μᾶς τὸ ἔχαρισε σὲ τούτη μας τὴ χρεία,
μὴν κατεβοῦμε ἐκ τὸ βουνὶ μὲ δίχως τὴ θυσία.

Κι ἐδὰ κινῶ χαιράμενος καὶ πάγω νὰ τὸ πιάσω,
ἴς τόπον ἐσένα γλήγορα νὰ τοῦ τὸ θυσιάσω.

ΙΣΑΑΚ Εὐλογημένε Σαβαώθ, δοξάζω τ' ὄνομά σου, (985)
φύλλο δὲν πέφτει ἐκ τὸ δέντρο χωρὶς τὸ θέλημά σου.

Ἐκεῖνον ὅπου δὲ μπορεῖ ἡ ἐδική μου γνώση
κι ἡ γλῶσσα μου ἴς τόση χαρὰ νὰ σοῦ ξεφανερῶσει,
εἰς τὴν καρδιά μου ξάνοιξε, κι ἐκεῖ θωρεῖς γραμμένα
ὅτι ἔχω μὲ τὸ λογισμὸ τῇ χάρις σου ἴπωμένα. (990)

ΑΒΡΑΑΜ Δὲ τὸν κριό, παιδάκι μου, τὰ πόδια του δεμένα·
τοῦτον ἐπῆρα σ' ἀλλαξὰ σήμερον ὄγια σένα.

Τώρα τὸ σφάζω νὰ γενεῖ θυσία τελειωμένη,
κάρβουνο νὰ κατασταθεῖ καὶ ἄθος, ὡς τυχαίνει.

Ἐλα σιμὰ νὰ σ' εὐκηθῶ, ζήση μου καὶ πνοή μου, (995)
παιδὶ τοῦ θελημάτου μου, πὺ νὰ ἴχεις τὴν εὐκή μου.

Ἡ εὐκή τὸ εὐκῆς μου μετὰ σέ, νὰ ἴναι παιδιῶ παιδιῶ σου
καὶ νὰ ἴναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ πάντα στὸ λογισμὸ σου·

κι εἰς ὅτι δώσει ἡ χάρις του, σ' ἐκεῖνο πὺ θελήσει
ποτέ σου νὰ μηδὲν ἐβγεῖς ἀπ' ὅτι θέλει ὀρίσει. (1000)

καὶ νὰ πληθύνεις στὰ καλά, τὰ πλούτη καὶ τὸ βίό σου,
νὰ ἴσαι κλιτὸς καὶ ταπεινός, προθυμερὸς στὸ Θεό σου.

ΙΣΑΑΚ Ὡ μάνα μου, καὶ τί γλυκὺ μαντάτο σ' ἀνιμένει!

Ὅντα μ' ἀποχαιρέτησες, ἤσουν ἀποθαμένη.

Σπούδαξε, κύρη, ὅσο μπορεῖς, κάμε, κι ἡ ὥρα πάγει, (1005)
καὶ τίς κατέχει ἂν ἤπιασε μαχαίρι καὶ νὰ ἴσφάγη!

Μὴν τὸ παραθεσμῆσομεν ἐτοῦτο τὸ μαντάτο,
ὅπου ἴναι μέλι καὶ δροσές, χαρὲς ὄλο γεμάτο.

ΑΒΡΑΑΜ Ἄς πηαίνομε σπουδακτικά, ποσῶς μὴν
καρτεροῦμε,

μὰ ὀμπρὸς τοὺς δουλευτάδες μας εἶναι πρεπὸ νὰ
βροῦμε, (1010)
γιὰ νὰ χαροῦ τὰ μέλη τως, πού 'σαν χολικεμένα·
τὸ θάνατό σου ἐκλαίγασι μὲ πόνο, σὰν κι ἐμένα.
Καὶ παρευθὺς νὰ πέψομεν ἕναν τως νὰ σπουδάξει
καὶ τὸ μαντάτο γλήγορα τῇ μάνας σου νὰ φτάξει
καὶ νὰ φωνιάξει ἀπομακρὰς: «Δόξα Θεοῦ καὶ χάρη, (1015)
ἐγλύτωσεν ὁ Ἰσαὰκ κι ἐσφάγη τὸ κριάρι!»

ΣΙΜΠΑΝ Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ στέκομεν ἐδέτσι
ξεγνοιασμένοι,
μ' ἄς δοῦμε τί 'γενήκασιν οἱ κακαποδομένοι.
Ἄς πᾶμε νὰ τοὺς εὔρομε εἰς τὸ βουνὸν ἀπάνω·
τ' ἀφέντη τὴν παραγγελιὰ γιὰ τῶρα δὲν τὴν κάνω. (1020)
Εἶπε νὰ στέκομεν ἐδῶ, ὥστε πού νὰ γιαγείρει,
μ' ἄς πᾶμε νὰ τὸν εὔρομε τὸν πρικαμένο κύρη,
γιατί, σὰ σφάξει τὸ παιδί, νὰ γένει ἡ θυσία,
παρηγοριὲς πολλῶ λογιῶ τοῦ κάνουσίνε χρεια.
Ἄν ἀπομείνει μοναχός, σφάζεται δίχως ἄλλο. (1025)
καί, κάτεχέ το, δὲ βαστᾶ τέτοιο καημὸ μεγάλο.

ΣΟΦΕΡ Ἄς πηαίνομε προθυμερά, τούτη ἡ βουλή μ'
ἀρέσει—
Μὰ σῶπα, αὐτοὶ ὀπού 'ρχονται, γελοῦσινε γῆ κλαῖσι;
Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Ἀβραάμ· τίς τ' ἀκλουθᾷ ἀποπίσω;
Σιμπάν, δὲν εἶναι ὁ Ἰσαάκ; Ἄφησ' νὰ τοῦ γρικῆσω. (1030)
Ἦ Βασιλέα τ' οὐρανοῦ, τιμὴ καὶ δόξα νὰ 'χεις,
ἐγλύτωσες τὸν Ἰσαάκ, πού 'το παιδί τῇ μάχης!

Χαρὰ στὴ μοίρα σου, Ἀβραάμ, ἐδὰ στὰ γερατεία σου,
μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σου, μὲ τὰ καμώματά σου!

ΑΒΡΑΑΜ Καλὰ συναπαντήματα, δοῦλοι μου, καὶ
χαρεῖτε, (1035)
τὸν Θεὸν εὐκαριστήσετε κι αὐτὸν δοξολογεῖτε.

Ἄμε, Σιμπάν, ὀγλήγορα, κι ἐκεῖ θέλεις φωνιάξει
γλυκιά φωνή, μὴ φοβηθεῖ ἡ Σάρρα καὶ τρομάξει.
Κι ὡς δεῖς τὴ Σάρρα, γέλασε, κι ἀπομακρὰ ἄς γνωρίσει
πὼς τὸ παιδί 'ναι ζωντανὸ κι ἐγίνη δίκια κρίση. (1040)

ΣΙΜΠΑΝ Δὲ θέλω πλιὸ ἀρμήνεμα, καὶ τὰ καλὰ μαντάτα
κατέχω τα νὰ τῇ τὰ πῶ, φωνιάζοντας στὴ στράτα.

ΑΒΡΑΑΜ Ἄς τὴ σπουδάξομε κι ἐμεῖς, νὰ μὴ
σκοτεινιαστοῦμε·
τὸ σπίτι ἀλλιῶς τ' ἀφήκαμε κι ἀλλιῶς πὰ νὰ τὸ βροῦμε.

ΑΝΤΑ Ποιὰ στράτα τῶρα νὰ κρατῶ, ποιὸν κάμπο, ποιὸ
λαγκάδι, (1045)
νὰ πὰ νὰ βρῶ τὸν Ἀβραάμ μὲ τὸ παιδί ἀμάδι;
Κοντὸ στοὺς κάμπους νὰ κρατῶ γῆ στὰ λαγκά, δὲν ξεύρω.
Ποδάρια, τρέξετε γοργό, γλήγορα γιὰ νὰ τσ' εὔρω!

Γῆ εἰς περιβόλια γῆ εἰς βουνὰ τυχαίνει νὰ στρατέψω,
τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ νὰ πάγω νὰ γυρέψω; (1050)

Τῷ Σάρρας στέκει νὰ χαθεῖ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ κορμί τῆς,
γιατὶ θυσιά μελετοῦ νὰ κάμου τὸ παιδί τῆς·
καὶ ἂν περάσει τὸ ταχὺ καὶ δὲν τσι δεῖ νὰ ῥθουῖσι,
ἀποθαμένη καὶ νεκρὴ ἔρχονται νὰ τὴ βροῦσι.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὅπου γλακᾶ, γελᾶ καὶ χαχαρίζει (1055)
καὶ κράζει μὲ τὰ χέρια του, δείχνει πῶς μὲ γνωρίζει;
Ὅλομοιος εἶναι τοῦ Σιμπάν καὶ μοναχὸς γιαγέρνει!
Γὴ ἀφόρμισε γῆ καὶ καλὰ μαντάτα μᾶσε φέρνει.

ΣΙΜΠΑΝ Ἄντα, ποιά τύχη σ' ἔφερε ἔς τοῦτο τὸ μονοπάτι
καὶ εἶναι πρίκα καὶ χολὴ ἡ ὄψη σου γεμάτη; (1060)
Κοντὸ ἡ Σάρρα ἀπόθανε κι ἤρθες νὰ πεῖς μαντάτο;
Ἐγὼ βαστῶ ἄλλο, καλὸ κι ὅλο χαρὲς γεμάτο:
ἀφέντης μας καὶ τὸ παιδί τὸν Θεὸν ἐπροσκυνῆσα,
στὸν πόλεμο ὅπου ἔμψασι σήμερο ἐνικῆσα
κι ἐπέψασιν ἐμένα ὀμπρὸς νὰ φέρω τὸ μαντάτο, (1065)
πού ἔναι χαρὲς, παρηγοριές, καλὲς καρδιὲς γεμάτο.

ΑΝΤΑ Ὡ Κύριε παντοδύναμε, ἀφέντη τῶν πραγμάτων,
δόξα στὴν εὐσπλαχνία σου μὲ τὸ γλυκὸ μαντάτο
πού ἔπεψες ἀνιπόλπιστα κι ἀφνίδια εἰς τὴ Σάρρα,
πού τὴν ἠφάνισε ὁ καημὸς καὶ τοῦ παιδιοῦ ἡ
τρομάρα. (1070)
ἀπὸ ῥχουμου τοῦ Ἀβραὰμ νὰ πῶ, νὰ τὸ κατέχει
πῶς εἶν' στὴν ὑστερὴ ἀναπνιὰ καὶ γλυτωμὸ δὲν ἔχει.

Σιμπάν, καὶ καλοπὲ μου το, μὴν εἶσαι σὰ χαμημένος,

ἴντ' ἄκαμεν ὁ Ἀβραὰμ κι ἐβγήκε κερδεμένος;

ΣΙΜΠΑΝ Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ σοῦ μιλῶ ἐδῶ στὸ
μονοπάτι, (1075)

μ' ἂ θέλεις νὰ μ' ἀφουκραστεῖς, ἀκλούθα καὶ πορπάτει.
Ἀφήνω σε, καὶ δὲ μπορεῖς, ἀπόμεινε στὴ στράτα·
δὲ θέλουσι παραθεσμιὰ ποτὲ καλὰ μαντάτα.

ΣΑΡΡΑ Βοηθᾶτε μου νὰ σηκωθῶ· κράτει με ἀπὸ τὸ νῶμο,
κοντὰ στὴ στράτα κάτσε με νὰ συντηρῶ τὸ δρόμο, (1080)
γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ρωτῶ, ὅσοι κι ἄνε περνοῦσι,
γιὰ τὸ φρικτὸ μυστήριον ἂν ξεύρου νὰ μοῦ ποῦσι.
Ταμάρ, ἐπὰ πὺν κάθομαι, ἡ ὄρεξη μοῦ λέγει,
μαντάτο τῷ παρηγοριᾶς γιὰ λόγου μου στρατεύγει·
κι ὡσὰ δαμάκι ἀλάφρωση γρικῶ στὰ σωθικά μου (1085)
καὶ σὰν ἀέρα καὶ δροσὰ τριγύρου στὴν καρδιά μου.

ΤΑΜΑΡ Γρικῶ, κερά μου, ὡσὰ φωνὴ πὺν ἀντιλαλεῖ στὴ
βρῦση.

Θωρεῖς ἐκεῖνον πὺν γλακᾶ κοντὰ στὸ κυπαρίσσι;

ΣΑΡΡΑ Ἐκεῖνος εἶναι ὁ δοῦλος μας· σώπαινε νὰ γρικήσω·
ἴντα φωνιάζει δὲ μπορῶ νὰ τοῦ ξεκαθαρίσω. (1090)

ΤΑΜΑΡ Κερά, καλῶς τὸ ἔδεκτηκες, τὸ τέκνο συντροφιᾶζει·
καλὰ μαντάτα μᾶς βαστᾶ, χαρὲς, χαρὲς φωνιάζει.

ΣΑΡΡΑ Ὁφου, καρδιᾶς ἀπόκτυπος, ὥστε νὰ μοῦ σιμῶσει,

κι ἴντα μαντάτο νά ῥχεται ὁ δοῦλος νά μοῦ δώσει!

ΣΙΜΠΑΝ Κερά, τὰ συχαρίκια μου, ἐπά ἔναι τὸ παιδί σου, (1095)

ἐπὰ κοντά ἔναι ἡ ζήση σου, ἐπὰ ἡ ἀπαντοχή σου!
Καὶ πούρι ὅλα τὰ κλάηματα, τὰ βάσανα κι ἡ πρίκα
ὄλο δροσές κι ὄλο χαρὲς σήμερον ἐγενῆκα.
Τυχαίνει νὰ πρεμαζωκτοῦ δικοὶ καὶ φίλοι ὁμάδι,
ν' ἀποδεκτοῦ τὸν Ἰσαάκ, πόρχεται ἀπὸν τὸν Ἄδη. (1100)
Ἐπὰ κοντά ἔναι ὁ Ἰσαάκ, ἐπὰ χαρὲς μεγάλες,
ἐπά ἔναι τὸ κανακάρικο καὶ ἄνοιξε τσ' ἀγκάλες.

ΣΑΡΡΑ Ἐδε μαντάτο τό ἔφρες, ἔδε μαντατοφόρος,
καὶ κάμπος ὀλοστόλιστος τὸ γρινιασμένον ὄρος!

Δόξα τοῦ ὑψιστου Θεοῦ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, (1105)
ὅπου ἔδειξες τοῦ Ἀβραὰμ σπλάχνος καὶ καλοσύνη,
ὅπου ἔλυπήθης σήμερο κι ἐμὲ τὰ γερατεία μου
κι ἤπαψες τσ' ἀναστεναγμοὺς κι ἤγιανεν ἡ καρδιά μου.
Ὡ πολυέλεε Θεέ, δοξάζω τ' ὄνομά σου.
φύλλο δὲν πέφτει ἐκ τὸ δεντρὸ χωρὶς τὸ θέλημά σου. (1110)

Δὲν ἠμπορῶ νὰ καρτερῶ, νὰ στέκω ν' ἀνιμένω·
πὰ ν' ἀπαντήξω τὸ παιδί γῆ ἀπὸν τὸ νοῦ μου ἐβγαίνω.

Ἐπά ἔναι ὁ κανακάρης μου· ὄφου, ἡ ψή μου ἐβγαίνει·
θωρῶ ἡ καρδιά μου δὲ βαστᾷ ἔς τόση χαρὰ πὺ παίρνει.

Κράτει μ' ἐπὰ στὰ χέρια σου, ὅπου ἔμαι
ἀκουμπισμένη, (1115)
κράτει με, κι ἀπὸν τῆ χαρὰ γρικῶ κι ἡ ψή μου ἐβγαίνει.

ΙΣΑΑΚ Μάνα μου, ἐπά ἔναι τὸ τέκνο σου, ὄλο χαρὲς γεμάτο·
ἀνάστησέν το ὁ Θεὸς ἀπὸν τῆ γῆς τὸν πάτο.
Δὲ μοῦ μιλεῖς; Δὲ μοῦ γελαῖς καὶ δὲ μὲ κανακίζεις;
Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἰσαάκ; Καλέ, δὲ μὲ γνωρίζεις; (1120)
Τὰ περασμένα ἐδιάβησαν καὶ τὰ γραμμένα ἐλιῶσα,
ἐπάψασι τὰ κλάηματα, τὰ βάσανα ἐτελειῶσα.
Ἄς τῆ χαροῦμε σήμερον ἐτούτη τὴν ἡμέρα,
κι ἀπὸν τὸν Ἄδη ἐρχομαι καὶ ζωντανὸ μ' ἐφέρα.

ΣΑΡΡΑ Γιέ μου, ἄς σὲ περιλαμπαστῶ κι ἄς σὲ
γλυκοφιλήσω, (1125)
τ' Ἀφέντη ὅπου σ' ἐγλύτωση ἄς πὰ νὰ φκαριστήσω.

ΑΒΡΑΑΜ Γυνή μου, δὲ σοῦ τό ἔλεγα στὸν περασμένο
θρῆνο;
Κι ἐσὺ μ' ἐκαταδίκασες κι ἤβγαίνες ἀπὸ κεῖνο!
Ἀπὸχει θάρρος στὸ Θεὸ κι ὀλπίζει στ' ὄνομά του
ἄς βλέπεται νὰ μὴν ἐβγεῖ ἀπὸν τὸ θέλημά του. (1130)
Ἄφησ' τὰ περιμπλέματα καὶ τὰ φιλιὰ τὰ τόσα
κι ἄμε νὰ δώσεις φκαριστιὰ μὲ τῆ καρδιᾶς τῆ γλώσσα.
Ἄς πὰ νὰ δέομέστανε τούτη τῆ νύκτα ὄλοι
καὶ τὸ ταχὺ νὰ κάμομε τσ' ἀνάστασης τῆ σκόλη.

Ποιὸς νοῦς, ποιά γλῶσσα, ποιά πνοή ποτὲ μπορεῖ νὰ
σώσει (1135)

ὡσὰν τυχαίνει τοῦ Θεοῦ εὐκαριστιὰ νὰ δώσει;
Κι ὅ,τι τοῦ δώσεις τοῦ Θεοῦ, νὰ ἴναι ἀπὸ καρδιᾶς σου;
τὴν ὄρεξή σου συντηρᾶ, ὄχι τὸ χάρισμά σου.

Ἄς πᾶμε ἐμεῖς, τ' ἀντρόγυνο, τὸ τέκνο μας κι οἱ ἄλλοι,
τ' Ἀφέντη μας νὰ δώσομεν εὐκαριστιὰ μεγάλη; (1140)

Εἰς τὴ χαρὰ τὴν εἶδαμε τὴ σήμερον ἡμέρα
δόξα σοι, πάντα δόξα σοι, ὦ Πλάστη καὶ Πατέρα.
Ὡ Κύριε, ἡ χάρη σου τιμὴ καὶ δόξα νὰ ἴχει,
ὅπου ποτὲ μὲ δοῦλο σου δὲ θέλεις νὰ ἴχῃς μάχη.